

ZÁPAS O DUŠI 128

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

JARO 2016
ROČNÍK 27

Sola Scriptura – Jedině Písmo

Solus Christus – Jedině Kristus

Sola Gratia – Jedině milostí

Sola Fide – Jedině vírou

Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva

**Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti
je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu.
(Římanům 6,23)**

OBSAH

Plástev medu	2
Pastorí trpí podvýživou z nedostatku Slova	3
Zoufalý stav přirozeného člověka	6
...to je dost tvrdé, ne?	14
Hřích, který nebude odpuštěn	15
Učení o pekle	17
Odmítejte zákonictví, držte se Krista	20
Prostě věř!	25
Křesťan a pravda	26
Místo rozumu	31
Střípky z dílny Stvořitele	32
Devítidenní královna (dopis čtenářů)	33
Proč je učení o Trojici tak důležité?	34
Ohlédnutí	43
Jak hospodaříme	46

NA ÚVOD

PLÁSTEV MEDU

– jk –

Pravděpodobně všichni známe ten pocit, kdy víme, že už jsme nasyceni. Pro naši západní společnost je tento pocit něčím všedním. Skutečností, která si nezaslouží, abychom jí věnovali nějakou nadměrnou pozornost. Nejinak tomu bylo v době krále Šalomouna. Izrael prožíval období hojnosti a blahobytu. Dokonce čteme o tom, že stříbro nemělo žádnou cenu (1Kr 10,21). Lidé prožívali dostatek. Je to veliká výsada a Boží milost prožívat takový dostatek. Jenom v takové době mohl Šalomoun napsat slova jako tato:

◆ *Sytý šlape i po plástvi medu, kdežto hladovému je každá hořkost sladká. (Př 27,7)*

Tato slova mohl napsat jenom ten, kdo poznal hojnost a kdo viděl i nedostatek. Co však znamenají? Sytému se neprotiví pošlapat nejvzácnější lahůdky. Je-li někdo sytý, s klidem může odmítnout i ty nejvybranější a nejlahodnější věci. Ale toto přísloví nemusíme nutně aplikovat jenom fyzicky, protože totéž platí i duchovní oblasti.

Ve fyzické rovině popisuje tento text západní civilizaci, která vyhadzuje obrovské množství jídla včetně nejrůznějších lahůdek, zatímco na jiných místech světa umírají každý den tisíce lidí hladem. Zároveň je však velkým varováním pro západní civilizaci, protože mluví o duchovním syčení se. Křesťané, kteří jsou duchovně podvyživení, se spokojí s kdekjakou hořkostí. Závan kdekjakého učení je pro ně vyhledávaným pokrmem, ale hutná strava (o po-

choutkách ani nemluvě) je tím, co okoušeji tak zřídka, že nejsou schopni rozpoznat její kvalitu. Ale v otázce zdravé duchovní stravy má být křesťan stejně

neodbytný, jako novorozené dítě, které se dožaduje svého neředitelného mléka:

◆ *A jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení. (1Pt 2,2)*

PASTOŘI TRPÍ PODVÝŽIVOU Z NEDOSTATKU SLOVA

Paul Washer

Před pár měsíci (tento text pochází z r. 2008 – pozn. red.) jsem poslouchal znepokojivé zprávy o dění v naší zemi. Nevím, zda je to ještě republika, demokracie, svobodná země nebo socialistický stát? Jak jsem tak seděl a poslouchal, říkal jsem si: „Bože, co mám dělat? Hned teď, Pane, doopravdy, se vším co je ve mně, skočím přímo doprostřed ohně. Jestli je potřeba postavit se do cesty útočícímu nosorožci, skočím před něj. Jen mi řekni, co mám dělat! Chceš, abych šel do Washingtonu, stoupl si před Bílý dům a kázal, dokud mě nezatknou? Už jsem unavený z věčného kázání křesťanům, ve sborech a na konferencích o tom, že se naše země se řítí do pekla! Co chceš, abych udělal? Vrhni mě mezi ně.“

◆ *Duch výslovně praví, že v posledních dobách někteří odpadnou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami, jsou pokrytci, lháři a mají vypálen cejch na vlastním svědomí. Zakazují lidem ženit se a jíst pokrmy, které Bůh stvořil, aby je s děkováním požívali ti, kdo věří a kdo poznali pravdu. Neboť všechno, co Bůh stvořil, je dobré a nemá se zavrhnout nic, co se přijímá s díkyvdáním. Vždyť je to posvěceno Božím slovem*

a modlitbou. Toto bratřím zdůrazňuj a budeš dobrým služebníkem Krista Ježíše, vchovaným slovy víry a pravého učení, které sis osvojil. Bezbožné a dětinské báje odmítej. Cvič se ve zbožnosti. Cvičení těla je užitečné pro málo věcí, avšak zbožnost je užitečná pro všechno a má zaslíbení pro život nynější i budoucí. Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného souhlasu. Proto se namáháme a zápasíme, že máme naději v živém Bohu, který je Spasitel všech lidí, zvláště věřících. To přikazuj a tomu uč. Nikdo ať tebou nepohrdá proto, že jsi mladý; ale těm, kdo věří, buď vzorem v řeči, v chování, v lásce, ve víře, v čistotě. Než přijdu, ujmi se předčítání, kázání, vyučování. Nezanedbávej svůj dar, který ti byl dán podle prorockého pokynu, když na tebe starší vložili ruce. Na to myslí, v tom žij, aby tvůj pokrok byl všem patrný. Dávej pozor na své jednání i na své učení. Buď v tom vytrvalý. Tak posloužíš ke spasení nejen sobě, ale i svým posluchačům. (1Tm 4,1–16)

První verš říká: „Duch výslovně praví, že v posledních dobách někteří odpadnou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami.“ Pavel jde dál a říká

mladému Timoteovi, že v podstatě samo peklo se vláme do společnosti, všechno se doslova zblázní a lidé se budou chovat jako šelmy! Před pár měsíci jsem slyšel kázat Conrada Mbeweho. Řekl toto: „My už se v Africe nebojíme divokých šelem. Už neutíkáme před šelmami. Bojíme se lidí a od nich utíkáme.“ Samozřejmě mluvil o následcích naprosté mravní zkaženosti lidstva. Pavel nám tu říká: „Svět se rozklídí, Timoteji.“

A co říká dále? „Toto bratřím zdůrazňuj a budeš dobrým služebníkem Krista Ježíše, vychovaným slovy víry a pravého učení, které sis osvojil“ (v. 6). A v tu chvíli se mi začal tento text vybavovat v mysli. Ano, svět se zbláznil! Nastanou zlé časy. Bůh nám říká: „Já to všechno dopouštím, ale vy poslouchejte mě. Uprostřed všech těch pekelných útoků, uprostřed všeho odpadlictví, uprostřed pronásledování byste měli být „syceni slovem víry“.

Místo toho běháme z místa na místo a chceme něco *dělat*. Chceme něco spravit. Ale Bůh hledá muže pevných charakterů. Na prvním místě buď, synu, neustále „vychováván slovy víry a pravého učení, které sis osvojil“. Spojení „které sis osvojil“ je velmi důležité. Znamená „to, které následuješ“. Myslím, že nám Pavel ukazuje, že nestačí pouze intelektuálně studovat Písmo, tak totiž *nedosáhneme* cíle, který Bůh svému lidu stanovil. Musíme Ho poslouchat. Musíme Ho začít následovat. Nemůžeme dobře znát učení, dokud podle něj nezačneme žít, jinak to nejde!

Pavel pokračuje: „Bezbožné a dětinské báje odmítej“ (v. 7). Něco vám řeknu, přátelé. Podívejte se na všechny ten povyk

kolem Emergent Church, hnutí „Cílevědomá církev“, které má vlít nový život do dnešních církví. Na všechno, co se dělá pro „růst církve“, na všechny ty kulturní ohledy, na snahu, jak spojit Boží milost a svobodnou vůli s lidskou iniciativou do jednoho celku. Výsledkem je, že *biblický* smysl letí z okna – je to jen hra na církev bez Boží moci v životech hříšníků. Křesťanská církev ještě nikdy nebyla početně tak silná, nikdy neměla tolik členů jako má dnes, a přitom nikdy neměla tak ubohé výsledky pokud se týká spasení ztracených a marnotratných synů. (A za tím si budu stát.) Je to stejně nepodstatné, jako když se chtěl David obléknout do Saulovy zbroje. Proto říkám, „Hodte světské metody za hlavu!“ Čím více jim budete důvěřovat, tím méně uvidíte Boží moci.

Pak Pavel říká: „Cvič se ve zbožnosti“ (v. 7). Na druhé straně tedy říká, abychom trénovali, a tak dosáhli zbožnosti. Měli bychom se kázat, abychom byli zbožní.

Mladí muži, cvičte se v modlitbě. Cvičte se v systematickém čtení Písma od Genesis po Zjevení stále dokola. Cvičte se ve schopnosti mluvit. Cvičte se v tom, s kým se přátelíte. Cvičte se, ať uléháte nebo vstáváte. Toto je válka. Cvičte se!

Mladí muži, řeknu vám toto. Narodili jsme se ve stejné době, až na pár výjimek, a pokud je vám tedy méně než 30 nebo 40 – pak vám zřejmě chybí disciplína, protože jste nikdy nemuseli doopravdy pracovat. Nikdy jste nemuseli pracovat, abyste měli jídlo a vaši otcové vás zřejmě nikdy nenutili pracovat, aby vás bolely všechny kosti v těle. Muži, kteří hodně dokázali, a Bůh je používal, byli muži, kteří ve své službě těžce

pracovali. Služba, která přináší užitek, je *těžká* a bude vás stát všechno! A dříve, než zestárnete, budete mít podlomené zdraví – ale ve věcech Božích budete silní!

„Bezbožné a dětinské báje odmítej. Cvič se ve zbožnosti. Cvičení těla je užitečné pro málo věcí, avšak zbožnost je užitečná pro všechno a má zaslíbení pro život nyní a v budoucím“ (v. 7–8). Mí drazí přátelé, k čemu je váš „nejlepší nyní život“? Jde přece o věčnost. Jednoho dne budete stát v sálech ze žuly před Pánem slávy, a králové i největší mužové světa budou rozdělováni, oddělováni a vybírání – někteří uvrženi do věčného pekla a jiní pozváni do věčné slávy, ve které budou žít. Všichni ti olympijští vítězové, jakkoli byli velkolepí, byli takoví jen na chvíli. Začínají trénovat ve čtyřech nebo pěti letech. Nikdy nedělají nic jiného, jen trénují, pak je jim dvaadvacet, běží devítivteřinový běh za medailí, tu si pověsí na zeď a tím to končí! Jejich chvíle slávy a to, pro co žili, je pryč. Nestojí vám snad za to pracovat stejně tvrdě, když je vaše odměna věčná?

Někteří velcí Boží muži byli velice omezeni ve své tělesnosti. Jejich fyzické schopnosti byly natolik omezené, že se mohli soustředit jen na jedinou věc a tou byla jejich služba. „Cvičení těla je užitečné pro málo věcí. ... Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného souhlasu. Proto se namáháme a zápasíme, že máme naději v živém Bohu“ (v. 8–10). Nejedná se o mučednictví, ve kterém obětujeme bezúčelně svůj život, jen abychom byli zničeni bez naděje. Ne. My sloužíme Bohu a Bůh nás odmění. My upínáme svou naději k Němu a On nám dává sílu!

Vždyť tento život je jak pára. Je mi 47 a včera mi bylo 21. Kam se ten čas poděl? Zmizel jako pára! Kažte, dokud máte sílu. Chválím Boha za to, že ve své prozřetelnosti mě ještě v době, kdy jsem byl mladý muž, nechal sloužit v Andách a v džungli v Peru. Tam jsem mohl dělat věci, na které bych už dnes neměl sílu.

Dokud jste mladí, dokud máte sílu, pracujte s plným nasazením. Zapomeňte na hloupé videohry, nechte televizi televizi. Vy jste povoláni k mnohem důležitější věci. Jste dětmi Krále a nic na celém světě vás nemůže uspokojit. *Nic!* „To přikazuj a tomu uč“ (v. 11).

Je toho tolik, ale podívejte se na verš 15. „Na to mysl, v tom žij, aby tvůj pokrok byl všem patrný.“ Představte si dítě, které rozlijí sklenici vody na dřevěném stole. A podle Božích zákonů, které fungují v přírodě, se ta voda slijí na jedno místo a vám může připadat jako malý bazén. Vidíte to a řeknete si: „Na stole je rozlitá voda.“ Každý to vidí. Ale pak přijdu, vezmu ručník, položím ho na rozlitou vodu, zvednu ho a vy se budete divit. Ta voda zmizela, už tu není. Kde je? Ručník ji vpil do sebe. Muži, i vy máte přemýšlet a vpít se do záležitostí zbožnosti a charakteru. Pastoři, na vás naléhám. Poslouchejte mě. Je to velice důležité. Vy nejste žádní chlapi, kteří mají dělat sborové pochůzky! Nemáte trávit dny tím, že budete utírat nosy tělesným lidem, kteří chodí do církve. Pusťte se do studia. Jsme služebníci Nejvyššího. Měli bychom být jiní. V našich očích by se měl zračit pohled na vzdálenou hvězdu. To největší, co můžeme pro lidi udělat, je být muži Boží, pohlčení Božími záležitostmi, takže když

otevře ústa, bude z nich vycházet Boží slovo.

Chodím do církve, kde je hlavním pastorem, který káže, Jeff Noblit. Vždy se plně věnoval studiu, a když jsem tam přišel, mluvil jsem s ním a s ostatními vedoucími. A kdykoli se mě někdo na něco ptal, říkal jsem: „Prosím vás zejména o jedno. Sejměte z bratra Noblita tolik břemene, kolik můžete, aby mohl věnovat cele svůj čas studiu a být s Bohem, protože já v tomto sboru mám děti. Největší dar, jaký mohu dostat, je člověk, který studuje a ukáže se způsobilým, vystoupí na kazatelnu v moci Ducha svatého a prohlásí: „Tak praví Pán“. Napravuje, napomíná, připomíná zaslíbení i varuje. Prosím udělejte to pro mě.“

To by měl pro svůj lid dělat každý pastor, protože Bůh říká: „Dávej pozor na své jednání i na své učení. Buď v tom vytrvalý. Tak posloužíš ke spasení nejen sobě, ale i svým posluchačům.“ Tento verš už v dnešní evangelikální komunitě téměř nic neznamená. Kolik pastorů a kazatelů myslíte, že bere tento verš vážně? Kolik si jich říká: „Musím se důsledně věnovat

sám sobě, abych zajistil spasení pro sebe i ty, kteří mě poslouchají?“

Mám jednu otázku. Kdy jste naposledy zkoumali svůj život v kontextu své víry, abyste si mohli být jisti, že znáte Pána? Vidíte, drazí přátelé, já sám jsem si jist, když se vracím ke svému vlastnímu obrácení, když o něm mluvím s ostatními, když se podívám zpátky na tu pětadvacitiletou pouť s Kristem, jsem si doopravdy jist, že jsem došel k poznání Pána. Ale přesto všechno, kdybych teď sešel z cesty víry a pokračoval cestou falešného učení, do světa, byl by to jasný důkaz, že jsem Ho nikdy neznal. Že to všechno byl jen skutek těla.

Vím, že to, co říkám, vám zní jako z jiného světa. V myslích si říkáte: „Ach, nic takového jsem nikdy neslyšel.“ Ale je to jen ta stará biblická pravda, kterou potřebujete slyšet. Přečtěte si Bunyanovu *Poutníkovu cestu*.

◆ *Dávej pozor na své jednání i na své učení. Buď v tom vytrvalý. Tak posloužíš ke spasení nejen sobě, ale i svým posluchačům. (1Tm 4,16)*

Přeložila Dana Vondrušková

ZOUFALÝ STAV PŘIROZENÉHO ČLOVĚKA (EF 2,1)

– jk –

V první kapitole listu Efezským nacházíme nebeské výšiny. Jsou zde ohromné věci, úžasné pravdy, průzračně jasné doktríny o našem Bohu a našem Spasiteli i o našem spasení. Tento text nás nenechává chladnými, ale rozpaluje to naše srdce a naši lásku ke Kristu a k Jeho církvi. První kapitola Efezským nás skutečně vynáší až do nebe, do

místa dokonalé slávy, před Boží trůn, kde Pán Ježíš Kristus sedí po pravici Boží s veškerou mocí, s veškerou silou, kterou vládne nad stvořeným světem. Jsme na nebeských výšinách, které jsou naplněné zářivým světlem. Na začátku druhé kapitoly ale sestupujeme do nejhlubšího a nejtemnějšího údolí, které je chladné a studené jako smrt.

- ◆ *I vy jste byli mrtví pro své viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa. (Ef 2,1)*

Tento text nám ukazuje, jak zoufalý je stav přirozeného člověka. Máme před sebou klíčové doktríny Božího slova. Učení o hříchu a o zkaženosti člověka nemůžeme brát na lehkou váhu, protože jde o naprostý základ učení o spasení. Bez pochopení lidské hříšnosti nelze rozumět spasení. Jak rosteme v porozumění tomu, co je to hřích, jak hrozný hřích je, a jak hluboko je v nás zakořeněný, oceňujeme velikost spasení a našeho Spasitele, stále více se radujeme z vysvobození a stále více také toužíme po druhém příchodu našeho Pána, při kterém dostaneme nové tělo a budeme vysvobozeni z tohoto těla smrti.

Mrtví

- ◆ *I vy jste byli mrtví pro své viny a hříchy... (Ef 2,1)*

Tento verš je velmi prostý. Odhaluje jednu jedinou, ale naprosto zásadní a klíčovou duchovní pravdu. Přirozený člověk je mrtvý. Tento verš nás vede do márnice. Vede nás na místo, kde leží mrtvé lidské tělo, kde je temnota, zármutek, pláč, soužení, kde je smrt. To není nejveselejší téma pro kázání, ale máme před sebou text Božího slova, a proto nemůžeme uhnout stranou ani o milimetr. Boží slovo kategoricky prohlašuje, že dokud se člověk nestane křesťanem, ač žije, je mrtev. V Efezským 2,1–3 Pavel mluví o duchovní smrti. Každý člověk na této planetě se rodí duchovně mrtvý. Jistě si pamatujete na to, co bylo příčinou potopy, kterou Bůh zaplavil starý svět – byla to lidská zkaženost. „I viděl Hospo-

din, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvor jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý“ (Gn 6,5). Bůh ohlásil soud, povolal kazatele spravedlnosti Noeho a po sto dvaceti letech milosti a jasného vyhlášení Božího soudu přišel den, kdy Bůh smetl vše živé z povrchu země. Jenom osm lidí přežilo a z nich pochází všechno lidstvo. Ale spolu s nimi přežilo ještě něco dalšího – hřích. Ačkoliv byl Noe spravedlivý, bylo tady něco, co bylo hluboko v něm, takže po potopě Bůh říká:

- ◆ *Už nikdy nebudu zlořečit zemi kvůli člověku, přestože každý výtvor lidského srdce je od mládí zlý, už nikdy nezhubím všechno živé, jako jsem učinil. (Gn 8,21)*

Musíme si ujasnit dvě věci, které se týkají zkaženosti. Především je to její:

Univerzalita

Zkaženost se týká každého člověka. Každý lidský tvor se rodí jako hříšník a každý výtvor jeho srdce je od jeho mládí zlý. Toto je tragický popis lidského stavu. Pavel k němu používá slovo smrt. Je to velmi výstižné a biblicky oprávněné slovo. Člověk je duchovně mrtvý od svého narození, dokonce David říká, že od početí: „Vždyť nesu vinu už od narození, hříšný jsem od svého početí“ (Ž 51,7 B21). David byl Boží muž a toto duchovní porozumění mu bylo na rozdíl od mnoha dnešních křesťanů naprosto jasné. Učení o zkaženosti člověka bylo v průběhu celých dějin pod trvalým tlakem. Dnes tomu není jinak. V 18. a 19. století se rozšířil humanismus a racionalismus. Jeho klíčoví představitelé často prohlašovali, že člověk je od svého narození tzv. „tabula rasa“ (nepopsaná deska). Je čistý a je formován svým prostředím. Zná-

mé jsou spisy a experimenty Jeana Jasquesse Rousseaua. Celá moderní psychologie je založená na těchto myšlenkách. To je také důvod, proč je psychologie neslučitelná s křesťanstvím. Náš pohled na člověka musí vycházet z Písma a to znamená, že bude začínat u zkaženosti člověka, a to od jeho narození, od jeho početí. Každý člověk se rodí jako hříšník, a to znamená, že se rodí duchovně mrtvý.

V celé historii lidstva byli pouze dva muži a jedna žena, kteří se nenarodili hříšníci. První byl Adam, představitel a praotec veškerého lidstva, který se nenarodil vůbec, ale byl stvořen a byl stvořen jako dobrý, a spolu s ním a z něj byla stvořena také jeho žena Eva. Druhým mužem byl druhý nebo také poslední Adam, druhý představitel lidstva, a to nikoliv padlého, ale vykoupeného – a tím je Ježíš Kristus. Nebyl počat mužem, ale byl počat Duchem svatým, a proto byl od svého početí svatý, jak nám dokládá Lukáš (Lk 1,35).

Druhou oblastí, kterou si potřebujeme vysvětlit je:

Rozsah zkaženosti

Učení o naprosté zkaženosti člověka je velmi nepříjemné pro každého přirozeného člověka, protože odhaluje naši pýchu a s ní i hloubku naší padlosti. Nechceme slyšet nic o hříchu, nechceme slyšet o vlastní zkaženosti, nechceme slyšet o tom, že problém zla je především a zásadně problémem našeho vlastního srdce. Ale právě to nás učí Boží slovo. Tam začíná hřích, tam je usídleno zlo a odtud se také projevuje. Neprojevuje se vždy stejně a ve stejném rozsahu, ale jeho kvalita je vždy stoprocentní.

Nejúčinnější jed, který existuje, je tzv. klobásový jed neboli botulin (botulotoxin). Smrtná nitrožilní dávka je pro dospělého člověka jedna desetina mikrogramu, to je desetimiliontina gramu. To je tak nepatrné množství, že byste potřebovali velmi silný mikroskop, abyste takové množství mohli vůbec spatřit. Pokud se vám do krve dostane takto malé množství, zemřete. Bible říká, že v našich žilách koluje mnohem silnější jed, než je botulotoxin. U někoho je to třeba jen pár gramů, zatímco u jiného to bude několik deka – ale v obou případech je to zaručeně smrtelná dávka. Jsou lidé, kteří žijí slušně, poslouchají zákony, snaží se prospívat společnosti a lidem kolem sebe – to jsou lidé, kteří mají jen pár gramů „duchovního botulinu“ v krvi. Ale smrtelná dávka je desetimiliontina gramu. Smrtnou dávkou je jeden jediný hřích! Proto jsou i ti nejslušnější lidé duchovně mrtví. Vedle nich jsou potom lidé, jako byl Hitler, Stalin nebo Polpot, masoví vrazi a skutečné stvůry, kteří měli v žilách několik litrů botulinu. Ale v obou případech je výsledek nakonec stejný – mrtví ve svých vinách a přestoupeních. Znamená to, že jsme mrtví skrz naskrz. Je to důvod, proč mluvíme o **naprosté** zkaženosti. Tato otrava, tato mrtvost zasahuje 100 % člověka. To je hřích, který v nás přebývá. Nebude se navenek projevovat u každého člověka stejně – mnohem méně se bude projevovat u nezkorumpovaného soudce nebo policisty a mnohem více to bude vidět u několika násobného vraha nebo mafiána. Ale v obou případech je hřích přítomný, a mzdou za hřích je smrt (Ř 3,23).

Příčiny tohoto stavu

Uvažování o katastrofálním stavu lidstva nás paradoxně vede na nejkrásnější místo, jaké dosud tento svět poznal. Vede nás do prvních kapitol Písma, do zahrady Eden, k prvním lidem, k Adamovi a Evě. Když se Bůh podíval na celé stvoření na konci šestého dne, „viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré“ (Gn 1,31). Člověk byl stvořen dobrý. Nebyl stvořen ke smrti, ale pro věčnost. Bůh věděl, jak to s člověkem bude, a přesto stvořil Adama pro věčnost. Můžeme to vidět ze slov Pána Boha, kdy říká, že nepřipustí, aby člověk „vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ navěky“ (Gn 3,22). Ale tento stvořený člověk měl schopnost zhřešit. A této schopnosti také využil. Důsledkem byla smrt. Bůh mu jasně řekl, že pokud poruší jeho příkaz, zemře. Tato smrt je dvojího druhu – je to duchovní smrt a fyzická smrt. V okamžiku, kdy Adam neposlechl Boha, zemřel duchovně a od téhož okamžiku začal také umírat fyzicky. Víme, že žil ještě dlouho (930 let), ale nakonec zemřel. Naplnilo se Boží slovo – neposlechněš, zemřeš. V okamžiku, kdy zhřešil, se součástí Adamovy přirozenosti stala smrt. Proto se každý potomek Adama rodí jako smrtelník a od svého narození směřuje ke smrti. A proto se také každý potomek Adamův rodí duchovně mrtvý. Kromě jediného, kterého jsme zmínili – Pána Ježíše Krista. On sám je dárce života, On je život, a protože byl počat z Ducha svatého, narodil se svatý.

První Adam měl **schopnost** zhřešit a zhřešil. Druhý Adam měl **možnost** zhřešit, a přestože byl pokoušen, nikdy nezhrěšil. Potomci prvního Adama, tedy

všichni lidé, se rodí s hříšnou přirozeností a tedy **nejsou schopní nehřešit**. To je význam toho, že jsme mrtví v hříších a vinách. Potomci druhého Adama, věřící v Pána Ježíše Krista, jsou skrze nové narození vysvobozeni z této spoutanosti hříchem a **dostávají schopnost nehřešit**. Ale protože jsou stále v těle, které je propadlé smrti, s touhou a nadějí vyhlížejí okamžik, kdy vejdou do dokonalé svobody, kdy budou oslaveni a dostanou nová těla, která už nebudou mít schopnost hřešit. **To je dokonalá svoboda – neschopnost hřešit**. To je svoboda, na kterou se těšíme. To je také skutečný život a naprostý protiklad toho, co čteme v Ef 2,1 a co platí o přirozeném, neznovuzrozeném člověku – že je mrtev ve svých vinách a hříších.

Příčina je v Adamově vzpouře. On se stal vzbouřencem, nechtěl poslouchat Boha a Jeho slovo a my všichni jsme jeho potomci. Narodili jsme se jako vzbouřenci proti Bohu a každým svým hříchem k této vzpouře přidáváme další. Každý další hřích v životě člověka je jenom potvrzením této pravdy, je známkou rozkladu a ukazuje na to, co říká Písmo, že „nikdo není spravedlivý, není ani jeden, nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha; všichni se odchýlili, všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden“ (Ř 3,10–12).

Tato slova a toto učení upadly mezi současnými křesťany do zapomnění a někdy dokonce v nemilost. V jednom e-maile, který jsem nedávno dostal, stálo: „*Ti lidé, kteří opravdu upřímně litují svých hříchů, upřímně činí pokání, přijmou obět Ježíše Krista a rozhodnou se následovat*

myšlení, slova a skutky Ježíše Krista, budou spasení.“ To zní docela dobře, nemyslíte? Ale zamysleme se nad tím – je zde psáno, že člověk bude spasen, když bude litovat svých hříchů, když bude činit pokání, když přijme oběť Ježíše Krista, když bude následovat Ježíše Krista. Když bude **člověk** toto vše **dělat**, bude spasen a potom prý bude mít spasení jako dar! Moji milí, toto není evangelium slávy našeho Pána Ježíše Krista! „Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit“ (Ef 2,8–9). Poslouchejte dobře, prosím. Já netvrdím, že křesťan může být křesťanem bez pokání, bez víry, bez následování Krista. Ale trvám na tom, že to vše je **důsledek** zachraňující Boží milosti a nikoliv její **příčina**. Nejsme spaseni kvůli tomu, co my děláme, ale co Bůh udělal. Co říká náš verš? Byli jste mrtví! Takže musíme prozkoumat:

Důsledky tohoto stavu

Nyní navštívíme ponurou chladnou místnost, navštívíme márnici. Omlouvám se vám za to, ale pro porozumění tomu, co říká náš text, je to naprosto nezbytné. V Lukášovi 7 čteme o tom, že chudé vdově zemřel její jediný syn. Můžeme si trochu představit tu situaci. Ježíš potkal pohřební průvod, ve kterém nesli toho mladíka na márách. Podle židovských zvyků by tělo mělo být zabalené do nabalzamovaných látek, ale byl to jediný syn chudé vdovy, takže všechno ukazuje na to, že to tak nebylo. Nejspíš měl na sobě nejlepší oblečení, byl umytý a možná vypadal docela dobře. Nicméně byl mrtvý.

Smysly

Všechny jeho smysly byly mrtvé. Mohli jste na něj mluvit, mohli jste na něj volat a nebylo to nic platné. Jeho **sluch** vůbec nefungoval. Tak je to také s duchovní mrtvolou. Můžete jí vyprávět o Kristu, můžete vydávat svědectví, ale je to, jako kdybyste házeli hrách na stěnu. Duchovní sluch vůbec nefunguje, je mrtvý. Můžete se postavit úplně blízko až k jeho uchu a můžete dokonce křičet, ale bude to k ničemu. To ucho je mrtvé, nemůže slyšet.

Podobné je to také se **zrakem**. Zrak vyhasl a oči zůstaly bez života. Můžete předně dát sebekrásnější obrázek, oko vůbec nezareaguje. Duchovně mrtvé oko nevidí Krista, nevidí Krista ukřižovaného, nevidí Jeho probodené ruce, Jeho korunu z trnů, nevidí slávu nedělního rána, slávu Kristova vzkříšení, nereaguje vůbec na nic z toho. Právě tak to bylo s námi. Byli jsme mrtví ve svých vinách a hříších. Měli jsme hluché uši a slepé oči. Mohli jsme sedět pod tou nejlepší kazatelnou a naše srdce bylo tvrdé, kamenné, prázdné, mrtvé.

Naše smysly byly mrtvé. Mrtvého mladíka na márách oblékli, dotýkali se ho, hýbali jeho tělem, ale nereagoval vůbec na nic. Nemohli jste mu už způsobit bolest, nemohli jste v něm způsobit potěšení svým dotykem, pohlazením, podáním ruky. To je důsledek smrti. A duchovně to je stejné.

Touhy

Člověk byl stvořen jako duchovní bytost a jednou z jeho nejhlubších tužeb je náboženské uspokojení. Ale jak je to s touhami mrtvého člověka? Po čem touží? Co hledá? Co ho stravuje? Vůbec nic. Je mrtvý. Právě tak je tomu s duchovními touhami člově-

ka. Hledá přirozený člověk Boha? Touží po Boží přítomnosti? Ani náhodou! Takové věci jsou mu přímo odporné, protože je vzbouřenec, protože ve vztahu k Bohu je duchovní mrtvola. Není, kdo by hledal Boha, není ani jeden.

Musíme se tady na okamžik zastavit a vysvětlit si důležitou věc. Mluvíme o duchovně mrtvém člověku, ale je třeba, abychom tomu rozuměli tak, že jde o duchovně mrtvého **vzhledem k Bohu a k Božím věcem**. Člověk je duchovně mrtvý ve vztahu k dobrým věcem, které přicházejí od Boha. Je vůči nim hluchý, je vůči nim slepý, je vůči nim naprosto necitelný, nehledá věci od Boha ani po ničem takovém netouží. Ale protože je člověk duchovní bytostí, není mrtvý nebo hluchý a slepý vůči duchovnímu světu jako takovému. Je zde duchovní svět, který je stejně jako člověk ve vzpouře proti Bohu. A vůči tomuto světu – vůči tomu, co je zlé a od Boha vzdálené, jakkoliv to tak na první pohled nemusí vypadat, je člověk stále otevřený a duchovně aktivní. A protože je mrtvý vůči Bohu, hledá naplnění této své touhy všude jinde. Všimněte si našeho textu – byli jste mrtvi pro své „viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu“ (Ef 2,1–2). Jsou zde duchovní moci, které působí v neznovuzrozeném člověku.

Dalším důsledkem smrti je, že v člověku není žádná:

Síla

Mrtvý člověk je naprosto bezvládný. Nevládne svým tělem. Nemá sílu cokoli udělat. Nemůže vstát a chodit, nemůže

vám podat ruku, nemůže dokonce přijmout ani ten nejkrásnější dárek, který byste mu přinesli. Není v něm žádný život a to znamená, že v něm není žádná síla.

Často mi lidé říkají, že spasení je dar od Boha a na člověku je, aby tento dar přijal. Spasení je skutečně dar. Ale přirozený člověk je duchovně mrtvý, takže ani tento úžasný dar není schopen přijmout. Je mrtvý! Jak by mohl někdo, kdo je mrtvý, přijmout nějaký dar? Nemůže! Jak tedy může být spasen? Poslouchejte! Poslouchejte velmi dobře a pozorně, co říká Boží slovo: „Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, **probudil nás k životu spolu s Kristem**, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni!“ (Ef 2,4–5).

Milostí jste spaseni! Ano, přijali jsme dar spasení, ale kdy k tomu došlo? Když nás Bůh probudil k životu spolu s Kristem. To je důvod, proč Pán říká, že se musíte znovu narodit. „Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží“ (J 3,3). Jednoznačným východiskem z duchovní smrti je potřeba duchovního probuzení, znovuzrození. Apoštol Pavel o tom napsal, že Bůh „nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého“ (Tt 3,5).

Ze smrti jsme museli být probuzeni Duchem svatým. Teprve potom jsme skutečně uslyšeli slovo pravdy, evangelium, teprve potom jsme duchovním zrakem uviděli Krista ukřižovaného, teprve potom jsme ucítili Boží lásku a slitování a doopravdy zatoužili po spasení, které nám Bůh v Kris-

tu daroval. Teprve potom jsme skrze Du-cha svatého dostali moc reagovat na Boží volání k pokání a k víře a s radostí jsme běželi ke svému Spasiteli, vyznávali svou nevěru a své hříchy a s vděčností v srdci se radovali ze spasení. Toto je spasení z milosti bez skutků. Teprve tady vidíme, že se nikdo nemůže chlubit, protože to všechno je od začátku až do konce cele dílo Boží milosti. Teprve když porozumíme tomu, co znamená, že jsme duchovně mrtví, rozumíme milosti. Co to ale znamená pro nás? Když učedníci slyšeli podobná slova od Pána Ježíše Krista, vyvolalo to v nich stejnou otázku jako v nás: „Kdo tedy může být spasen?“ [Ježíš] Odpověděl: „Nemožné u lidí je u Boha možné.“ (Lk 18,26–27).

Znamená to, že nemáme usilovat o spasení? Naprosto ne! Když Pavel kázal v Athénách, jednoznačně říká to, co platí úplně všude: „Když tedy Bůh přehlédl ty doby nevědomosti, **nařizuje nyní lidem, aby všichni a všude činili pokání**“ (Sk 17,30 ČSP). Bůh přikazuje lidem, aby činili pokání, a používá tento příkaz k tomu, aby je duchovně probudil.

V Ef 2,1 je ještě jeden důsledek duchovní smrti. Mrtvý člověk nemůže mít žádné:

Společenství

Když Ježíš potkal pohřební průvod u města Naim, tak na márách leželo mrtvé tělo mladíka a Lk 7,12 říká, že jeho matku doprovázel na jeho poslední cestě veliký zástup. Přestože bylo tělo mladíka uprostřed velikého zástupu, neměl s nikým z tohoto zástupu žádné společenství. Je to jasné – byl mrtvý. Stejně tak duchovně mrtvý člověk nemůže mít opravdové duchovní společenství s duchovně živými,

probuzenými. Neznovuzrozený člověk nemůže zakoušet duchovní jednotu, sjednocení v Kristu se znovuzrozenými.

„Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou? Jaký souzvuk Krista s Belíálem? Jaký podíl věřícího s nevěřícím? Jaké spojení chrámu Božího s modlami? My jsme přece chrám Boha živého“ (2K 6,14–16). To je výzva ke svatosti, k oddělení se od světa, od společenství s nevěřícími lidmi. Neznamená to, že se s nimi nemůžeme stýkat, ale znamená to, že s nimi nemůžeme mít duchovní společenství. Proto si věřící nemají brát nevěřící. Manželství je duchovní svazek a víra v Krista způsobuje buď jednotu, pokud je na obou stranách, nebo rozdělení, pokud na obou stranách není. Proto křesťané nemohou provozovat duchovní aktivity s lidmi, kteří křesťany nejsou – společná modlitební shromáždění, evangelizace, koncerty, čtení Písma atd. Duchovně mrtvý člověk nemůže mít skutečné společenství ani s Bohem ani s Božími dětmi. Musí se nejprve znovu narodit. Potřebuje nejprve duchovní probuzení.

Tohle je vysvětlení toho, co to znamená, že jsme byli mrtví ve svých vinách a hříších. Mrtví znamená **duchovně naprosto neschopní**. Toto učení je dnes překrucováno, opomíjeno, ignorováno, opouštěno a někdy dokonce popíráno.

Východisko (aplikace)

Toto učení není jenom nějaká teorie, ale je to učení, které má velmi hluboké praktické dopady. Především je to naprostý základ pro:

Evangelium

Evangelium je dobrá zpráva o spasení z milosti bez lidských skutků. A toto je místo, kde evangelium musí začínat. Člověk je mrtvý ve svých vinách a hříších. To jsou jeho hříchy, jeho viny, je to jeho smrt, je to jeho vlastní zoufalý stav před Bohem. To není dílo okolností, to není problém někoho jiného, ale je to zodpovědnost každého člověka. Každý člověk se bude muset ukázat před Bohem, a pokud není v Kristu, pokud není znovuzrozený křesťan, bude souzen podle svých vlastních skutků. Ze skutků, kterým chybí mnoho před Bohem.

Evangelium musí začínat u lidského hříchu. Pokud zde není usvědčení z hříchů, nebude tady ani žádná skutečná potřeba spasení. Pokud nerozumíme tomu, že jsme duchovně mrtví, potom nemůžeme chápat, že potřebujeme být znovuzrození. A život přichází jenom skrze evangelium, skrze Ježíše Krista. To nás vede k další věci, která je přímo v našem textu:

Boží moc

„Evangelium je moc Boží ke spasení“ (Ř 1,16). To je velmi důležité, moji milí. Jestliže člověk není duchovně mrtvý, jestliže **je schop** sám přijmout evangelium, sám přijít ke Kristu, sám věřit a činit pokání, jakou mocí je evangelium? Všechna moc by byla v člověku samotném. Ale podívejme se do kontextu Ef 2,1. Pavel se modlil za to, abychom poznali, „jak nesmírná je velikost jeho moci vůči nám, **kterí věříme v souladu s působením převahy jeho síly**“ (Ef 1,19 ČSP). Toto je ta Boží moc – byli jsme mrtví, ale On nás vzkřísil k životu spolu s Kristem. Tak jako Kristus vstal, tak

probudil i nás. To je Boží moc zjevená v evangeliu. A můžeme jí rozumět a můžeme nad ní žasnout teprve v okamžiku, kdy chápeme, co to znamená, že jsme duchovně mrtví. A pokud tomu skutečně rozumíme, tak to má ještě další dopad:

Evangelizace

Když nerozpoznáváme závažnost toho, že přirozený člověk je duchovně mrtvý, máme jenom malou touhu po záchraně lidských duší. Jaký je skutečný stav lidské duše? Je mrtvá! Bez života, bez Boha, bez naděje, bez milosti, bez lásky, propadlá Božímu soudu.

Největší problém současných evangelizací, z velké části tělesných a falešných, je, že nezačínají u doktríny o zkaženosti člověka, nezačínají u stavu člověka, ale soustředí se na lidské potřeby. Nezačínají u zoufalého stavu lidské duše, protože nerozumí tomu, co říká náš text. Ale pokud to chápeme, vidíme, že člověk je v zajetí ducha, který ovládá tento věk tmy, a rozumíme, že jenom Boží moc, moc Ducha svatého ho může vysvobodit. Pak už nespoleháme na lidské metody, na podmanivou hudbu, na přitažlivost společenství, na zábavné poselství nebo silnou výzvu, ale na moc Boží, na modlitby, které prosí Boha o smilování a o skutečné duchovní probuzení a znovuzrození z Ducha svatého. Nic víc udělat nemůžeme, protože nic v otázkách duchovního života není v naší vlastní moci. Kážeme Krista ukřižovaného, který je kamenem úrazu pro náboženské lidi a bláznovstvím pro ateisty, ale pro vyvolené Boží je dobrou zprávou, je evangeliem, je skutečnou Boží mocí ke spasení.

Amen.

... TO JE DOST TVRDÉ, NE?

Jan Prorok

Představ si následující situaci... Pobolívá tě hlava, tak jdeš k lékaři. Rentgeny, vyšetření, všechno proběhne, jak má... a lékař zjistí, že máš na mozku zhoubný nádor. Co bys chtěl, aby udělal?

Asi bys doufal, že ti o tvém problému řekne, aby se dalo co nejdříve přikročit k léčbě, že? Ale on ti o nádoru neřekne nic a předepíše ti aspirin. Bolesti nepřestávají a nepřestávají, nádor se rozrůstá, tlačí ti na mozek, a po pár měsících zkolabuješ cestou do schodů v místní knihovně a svalíš se z nich dolů. Výsledek? Mnohačetné zlomeniny, protržená slezina... V nemocnici zjistí, že máš na mozku nádor a rakovina se už rozšířila i do mízních uzlin. Jak bys reagoval? Zoufalstvím? Dost možná. A jeho součástí by určitě byl hněv, že ti první lékař zatajil, jak na tom jsi. Přece se to všechno dalo snadno vyřešit, ale on mlčel a teď už není cesty zpět. Řekni, jak moc by tě utěšilo, že mlčel proto, že si říkal „rakovina, taková nepříjemná věc, mluvit o tom by bylo tvrdé, určitě by mu to zkazilo celý den, necháme to na jindy.“

O co mi jde? O to, že Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze Něj zachráněn (J 3,17). Co prosím? Jde mi o to, že žijeme v úžasné realitě. Vždyť Boží Syn, druhá osoba Trojjedného Boha, se stal člověkem, prožil dokonalý život, zemřel na kříži za hříchy a třetího dne vstal z mrtvých, aby ti, kdo v Něj uvěří, došli očištění, odpuštění, přijetí a adopce Bohem, aby došli věčného života, aby se stali novými stvořeními, která

budou Božím Duchem proměňována do slavné Kristovy podoby. Bůh se stal člověkem, abychom mohli být vysvobozeni od hříchu a jeho následků, abychom došli radosti a naplnění, abychom poznávali svatého Stvořitele světa a navěky se z Něj radovali. Bůh nám dal své slovo, dokonalý a dostatečný návod, jak žít svatě a věčně a v radosti (2Tm 3,16–17, Ž 1), abychom Ho poznávali a těšili se z Něj, abychom skrze něj rostli k záchraně (1Pt 2,2), abychom s bázní byli vysvobozováni a proměňováni v dalších oblastech našeho života Bohu k slávě a radosti (Fp 2,12–13).

Biblické evangelium spásy milostí skrze víru bez jakýchkoliv zásluh (Ef 2,8–9), které nám sděluje Boží slovo, je prostředek, kterým Bůh povolává své děti (2Te 2,14), kterým jednou provždy přichází odpuštění, očištění a nový život (1Pt 1,23–25), který nás jednou provždy přivádí domů k nebeskému Otci (1Pt 3,18). Je to nástroj, který boří rasové a národnostní předsudky, xenofobii a šovinismus (Ga 3,28). Vychovává nás ke zbožnosti a svatosti, k proměněným životům, k touze po dobrých skutcích, které potřebují lidé okolo nás (Tt 2,11–14), vede nás k sebeobětující se lásce (Ga 5,6; 6,2), sjednocuje (1K 12,13) a zachraňuje dříve bezbožné, nenávistné a beznadějně ztracené Boží nepřátele (Ř 5,8–10, Ef 2,1–3).

Slova nestačí na to, aby vystihla životadárnou moc dobré zprávy o Božím Synu, aby vykreslila její nádheru a vzácnost. A právě proto není možné ustoupit a dělat

kompromisy. Kristus je jediná Cesta, Pravda a Život (J 14,6, J 3,36) a vskutku přišel proto, aby svět zachránil. On je ten lék na všechno. Ne dobré lidské skutky, ale Kristus. Ne náboženství, ale Kristus. Ne psychologie, ale Kristus. Ne zásluhy, sebedůvěra, motivační proslovy, kariéra, rodina, vztahy, peníze, auto, alkohol, počítačové hry, sex, muzika, pozitivní myšlení, „bytí dobrým člověkem“, ale Kristus. Kristus, který nepřišel pro spravedlivé, ale pro nemocné a rozbité a zvrácené a ztracené hříšníky (Mt 9,12–13). Proto není možné ustoupit. Není možné couvnout o jediný milimetr z biblického evangelia a dalších pravd Písma, které jsou některým vůní k životu a jiným ke smrti (2K 2,16). Není možné o píd' ustoupit vyprázdněné náboženské kultuře, světské psychologii či nebiblickým naukám o tom, že člověk je pánem svého života. Není možné ustoupit tváří v tvář falešným, záslužnickým náboženským systémům, které popírají pravdy evangelia milosti, ať už se jedná o přídavky svátostí římského katolicismu nebo učení svědků Jehovových. Kristus a Jeho evangelium je lék, od kterého nesmíme couvnout, protože jiný lék neexistuje. Tam, kde neexistuje vědomí, že člověk je

padlý a ve všem naprosto ztracený hříšník, a Kristus je dokonalý a ve všem naprosto dostatečný Spasitel, není ani kapka naděje.

Ať už čteš Know Love pravidelněji nebo jsi tu poprvé (pozn. red.: facebookové stránky, odkud článek pochází), prosím věř mi, že mi na tobě záleží mnohem víc, než vůbec tušíš. Jestliže se ti některá má slova zdají být tvrdá, jestli tě znepokojují, vím, že jsem hříšník, že zdaleka ne všechno říkám tak, jak by bylo záhodno, že nemám dostatek lásky a milosti, ale za mými slovy stojí láska a plane za nimi touha, abys skutečně poznal Toho, který přišel, aby svět zachránil. Na zlomenost tohoto světa existuje jediný Léč. A já chci, abys Ho znal a radoval se z Něj. Tím Léčkem není náboženský systém, nejsou jím zásluhy, není jím snaha „být lepším člověkem“, je jím Boží Syn, který zemřel za bezbožné a vstal z mrtvých. Právě a jediné On je Život, tak se nespokoj s nějakou prázdnou kulturně-náboženskou náhražkou, která tě zavede do prázdnoty a věčného zatracení. Drž se, díky a čau. A jako vždycky... kdyby cokoliv, ozvi se. Budu rád.

<https://www.facebook.com/KnowLoveCZ>

HŘÍCH, KTERÝ NEBUDE ODPUŠTĚN?

Radovan Hynek

Také jste se někdy zarazili nad pasáží z evangelia, kde se mluví o tom, že rouhání proti Duchu svatému nebude odpuštěno? Pokud ano, mám za to, že není divu. Hovoří se zde o hříchu, který nebude odpuštěn. Stačí se na chvíli zamyslet, abychom si uvědomili, jak závažné důsledky

to může mít. Vystávají v nás pravděpodobně otázky jako: Co je to za hřích, který nebude odpuštěn? Stačí jen něco neuváženě říci nebo si dokonce jen pomyslet něco rouhavého, a je se mnou konec? Nebo třeba vědomě opakovaně určitým způsobem hřešit? A nezhřešil/a už jsem vlast-

ně tímto hříchem a nemám už jen očekávat muka v ohnivém jezeře? Proto věřím, že bude užitečné se alespoň pokusit nalézt odpověď na to, co tento hřích je.

O hříchu proti Duchu svatému se hovoří explicitně v Mt 2,31–32:

◆ *Proto vám pravím, že každý hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu svatému nebude odpuštěno. I tomu, kdo by řekl slovo proti Synu člověka, bude odpuštěno; ale kdo by řekl slovo proti Duchu svatému, tomu nebude odpuštěno v tomto věku ani v budoucím.* Podobně o tom mluví v Mk 3,23 a Lk 12,10.

V jaké situaci to Kristus řekl a co tomu předcházelo? Je dobré vzít v úvahu, že Ježíš nemluvil o neodpustitelném hříchu na samém začátku své služby, ale až poté, co vykonal velké množství mocných činů. Stalo se to v době, kdy lidé očekávali příchod Mesiáše, který se měl prokazovat právě mocnými činy. Janu Křtiteli, který byl ve vězení a nemohl tyto činy vidět, posílá Pán Ježíš následující vzkaz:

◆ *Jděte, zvěstujte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží. (Mt 11,4–6)*

Tváří v tvář mocným Kristovým činům jsou lidé tlačeni klást si otázku o Jeho identitě. Kdo je Ježíš? Je to ten zaslíbený Mesiáš? A kdo se nad Ježíšem neuráží, tak blaze mu, neboť je patrně otevřen přijmout, že On je Kristus (Mesiáš). Lidé se tak pomalu, ale jistě začínají rozdělovat na dvě skupiny. Jedna, která Ježíše přijímá, a další, která Ho odmítá. První jasně

vidí, jak mocnými činy se prokazuje, což svědčí pro jejich postoj. Ta druhá skupina vidí ovšem tytéž činy svědčící, že Ježíš není obyčejný člověk; jenže jako Mesiáš Ho přijmout nechtějí, a proto potřebují najít nějaké argumenty, kterými Jeho mesiánské poslání napadnou. Když Ježíš uzdravil slepého a němého od narození, je to zázrak takového kalibru, že vyvolá mezi lidmi už naprosto rozdílnou reakci:

◆ *Tedy k němu přivedli posedlého, který byl slepý a němý; a uzdravil ho, takže ten němý mluvil i viděl. Zástupy žasly a říkaly: „Není to Syn Davidův?“ Když to slyšeli farizeové, řekli: „On nevyhání demony jinak než ve jménu Belzebul, knížete démonů.“ (Mt 12,22–24)*

Na jedné straně vidíme odkaz na mesiánství (Syn Davidův) a na straně druhé hrubou urážku, která v podstatě směřuje k odmítnutí Ježíše jako Mesiáše. Právě v reakci na toto nařčení pak Kristus hovoří o rouhání Duchu svatému (Mt 12,31–32). V čem tedy tkví hřích proti Duchu svatému? Vědomě popírat, že Ježíš je Kristus (Mesiáš) se zdá být právě oním Hříchem s velkým H. Proč se ovšem nazývá „hříchem proti Duchu svatému“? Protože právě v moci Ducha svatého koná Kristus zázraky a právě Duch svatý (Přímlyvce) o Kristu dnes svědčí a ukazuje hřích nevíry s velkým H:

◆ *Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímlyvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám. On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: **Hřích v tom, že ve mne nevěří.** (J 16,7–9)*

Jakýkoliv jiný hřích totiž může být odpuštěn pro Kristovu krev prolitou na kři-

ži, ale co s hříchem nevíry? Jak může být odpuštěn, když ospravedlnění se děje právě skrze víru v Pána Ježíše Krista?

◆ *Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. (J 3,18)*

O tom, že odpor k Ježíšově mesiánskému poslání nabýval někdy až absurdních rozměrů jasně svědčí i řada dalších míst v Bibli. Příkladem takového odporu hraničícího již se šílenstvím je snaha o zabití Lazara, kterého Kristus vzkřísil. Proč? Protože kvůli vzkříšení Lazara mnozí v Krista uvěřili (J 12,9–11). Jak pošetilé – chtít zabít někoho, kdo byl nedávno právě vzkříšen! A jak nekonečně marné – chtít tak bojovat proti Ježíši Kristu, který očividně prokázal, že má moc i nad smrtí!

O odporování Duchu svatému hovoří ve svém kázání i Štěpán.

◆ *Jste tvrdošijní a máte pohanské srdce i uši! Nepřestáváte odporovat Duchu svatému, jako to dělali vaši otcové. (Sk 7,51)*

Když pak ušel Pána Ježíše po pravici Boží a svědčil o tom, reakcí byla hysterická nenávist, která bezprostředně vedla k Štěpánově mučednické smrti. Odpor

k Duchu svatému tedy nebyl jen nějaká letmá myšlenka, ale zarytý postoj vedoucí k nenávisti až na smrt.

Závěr

Pokud zkoumáme na počátku zmíněnou pasáž v biblickém kontextu, docházíme k závěru, že **hříchem proti Duchu svatému je zatvrzelé odmítání Pána Ježíše Krista jako jednorozeného Syna Božího a Spasitele** – Bohem určeného Mesiáše, v Němž jediném je záchrana. Bible nám totiž jasně říká, že žádná alternativní cesta spásy neexistuje.

◆ *Ježíš je ten kámen, který jste vy, stavitelé odmítli, ale on se stal kamenem úhelným. V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.*“ (Sk 4,11–12)

Křesťané by naopak neměli žít v úzkosti, že spáchali neodpusitelný hřích. Pokud jsou totiž schopni v pokání přicházet ke Kristu, mohou být povzbuzeni zaslíbením:

◆ *Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven. (J 6,37)*

UČENÍ O PEKLE

Paul Tripp

Nějakou dobu jsem se věnoval zkoumání věčnosti a psaní na téma, jak by naše víra v existenci nebe měla formovat rozhodnutí, která činíme v každodenním životě. Avšak nemohu psát o věčnosti a mluvit při tom jen o nebi, protože Bible vyučuje dvě významné věci, které jsou absolutně jasné a nevyhnutelné. Zaprvé Bible vyu-

čuje, že lidstvo směřuje k neodvratnému okamžiku soudu. Zadruhé Bible vyučuje, že život plný duchovního cizoložství bez pokání vede k nekonečné trýzni. Naneštěstí se tato dvě biblická učení, která tvoří doktrínu o pekle, stala v církvi nepohodlným učěním, které vede často k teologickým debatám. Je zmírňováno a zachází se

s ním jako se strýčkem, kterého by celá rodina před okolím nejradyji zapřela.

Myslím, že vím, jak k tomu došlo: **Nebere me Boží svatost ani hříšnost hříchu vážně.** Kdybychom se zamýšleli nad úchvatnou Boží přirozeností – Jeho absolutní dokonalostí a kdybychom meditovali o temné, strašlivé, odporné ošklivosti našeho hříchu, jsem hluboce přesvědčen, že bychom na to, co Bible říká o pekle a soudu, reagovali jinak.

Co říká Bible?

V Matouši 25,31–46 Ježíš mluví o pekle a konečném soudu. Nebudu zde citovat celý text z důvodu prostoru, ale dovoluji mi připomenout několik klíčových veršů: „... posadí se [Syn člověka] na trůnu své slávy. ... I oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. ... Potom řekne těm na levici: ‚Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům! ... A půjdou do věčných muk, ale spravedliví do věčného života.“

V tomto textu se objevují tři morální principy, které je třeba pochopit.

1. Morální elasticita

Podle Krista neexistuje nic takového jako morální elasticita. Jinými slovy, když přijde na vaše touhy, skutky a slova, neexistuje žádné prostřední území. Stejně jako jsou kozlové nalevo a ovce napravo a nic mezi nimi, tak existují špatná a hříšná rozhodnutí, kterými odmítáme poslušnost Bohu. A existují správná a svatá rozhodnutí, která Boha oslavují, a nic mezi tím. Žijete ve světě správného a špatného.

Každé rozhodnutí, které činíte, je morální a spadá do jedné z těchto ohrad. Není žádná prostřední ohrada.

2. Morální specifita

Pokud žijete ve světě správného a špatného, pak zde musí existovat definice toho, co je správné a co je špatné. Bible nikde nedává prostor k existenci morálního relativismu, kde si každý může svévolně určit, co je správné a co špatné. Tento text nás naopak učí, že jen Jediný definuje, jaký je rozdíl mezi správným a špatným – Syn člověka – a my jsme dostali tuto definici v Božím slově.

3. Morální vertikálnost

A nakonec – každá morální volba v tomto životě má vertikální důsledky. Nikdy neděláte rozhodnutí, které ovlivní jen další osobu. Vše, po čem toužíte, co říkáte a děláte, je urážkou, nebo chválou Pána. Když křičíte na svého manžela/manželku nebo podvádíte spolupracovníky, nehřešíte jen horizontálně proti jinému člověku, hřešíte vertikálně proti Bohu.

Nejllepší shrnutí tohoto principu se nalézá v Žalmu 51,6, kde David říká: „Proti tobě samému jsem zhřešil, spáchal jsem, co je zlé ve tvých očích.“ David udělal Uriášovi a Batšebě hrozná věci, ale než se vyznal ze svého horizontálního hříchu, věděl, že se musí vyznat ze svého vertikálního hříchu – duchovního cizoložství proti Bohu.

Pět aplikací učení o pekle

Možná čtete tento článek a myslíte si: „Paule, já už přece v peklo a soud věřím.“

Chvalte Boha za to, že si to váš mozek teologicky uvědomuje, ale co vaše srdce? Zaměřím se na pět věcí, které by se měly objevovat ve vašem srdci, když se denně zamýšlíte nad učením o pekle:

1. Učení o pekle by mělo vést k zármutku. Mělo by vám lámat srdce, že ti, kdo žijí s vámi nebo kolem vás, směřují k věčnému trestu v oddělení od Boha. Nemůžete oslavovat skutečnost nebe, aniž byste truchlili nad realitou pekla. Truchlí vaše srdce nad těmi, kdo hynou?

2. Učení o pekle by mělo vyvolat zápal pro Boží věc. Pokud ve vás doktrína pekla působí smutek, musí působit také zápal ke sdílení evangelia o zachraňující milosti pro ty, kdo hynou. Den za dnem potkáváte lidi, kteří krácejí do záhuby, a vy jste byli svrchovaně Bohem postaveni na takové místo, abyste se s nimi setkávali. Máte srdce zapálené pro sdílení evangelia?

3. Učení o spasení by mělo vést k vděčnosti. Nikdy byste se neměli radovat ze smrti svévolníků (Ez 18,23) ani těch nejhorších hříšníků, ale měli byste být vděční, že konečná spravedlnost přichází. Láme vaše srdce nespravedlnost, ke které ve vašem světě dochází každý den? Volá vaše srdce: „Pane, jak dlouho ještě, než pomine všechna bolest světa?“

4. Učení o pekle by mělo vést k oslavování Boha. Měli byste denně oslavovat skutečnost, že nekráčíte do pekla, avšak

tato oslava by neměla být samospravedlivá nebo pyšná. Z pekla by vás žádné vaše skutky nedostaly. Jen Boží milostí jste si uvědomili svůj hřích, toužíte žít spravedlivý život a máte schopnost činit morální rozhodnutí, která oslavují Boha.

5. Učení o pekle by mělo vést ke stanovení priorit. Jak jsem již v předchozích článcích řekl, věčnost nám připomíná, co je v tomto světě opravdu důležité. Když se zamýšlíte nad skutečností nebe a pekla, přehodnotíte svůj žebříček hodnot. Věřící, který denně medituje o doktríně o pekle, bude investovat daleko více do Božího království než do království svého já.

Závěrečná myšlenka

Budu upřímný. Nebudím se každé ráno s myšlenkou na peklo. Moje srdce se často zabývá tím, co posnídám a jaké je venku počasí! Moje sobecké srdce není přirozeně zachváčeno smutkem a zápalem pro ztracené. Ale to je právě na Boží milosti krásné. Stejná milost, která zachránila mě i vás z věčného zatracení, nás zdraví každé ráno. Připomíná nám, že peklo existuje, působí v nás touhu žít život zaměřený na věčnost a dává nám touhu a schopnost podle toho jednat. Vyznějte opět svou potřebu této milosti a sledujte, co Bůh udělá!

Přeložila Julie Petrecká

- ◆ *Ukážu vám, koho se máte bát. Bojte se toho, který má moc vás zabít a ještě uvrhnout do pekla. Ano, pravím vám, toho se bojte! (Lk 12,5)*
- ◆ *Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Obcházáte moře i zemi, abyste získali jednoho novověrce; a když ho získáte, učiníte z něho syna pekla, dvakrát horšího, než jste sami. (Mt 23,15)*

ODMÍTEJTE ZÁKONICTVÍ, DRŽTE SE KRISTA (KO 2,16–19)

Steve Cole

Křesťané pravděpodobně nikdy netolerovali žádný jiný hřích více než zákonictví. Ve skutečnosti mnoho křesťanů může být překvapeno, že někdo označuje důsledné dodržování zákona za hřích. Zákoníci bývají vnímáni jako až příliš horliví nebo superduchovní bratři a sestry. Sotva kdo je považuje za stejné hříšníky, jako jsou cizoložníci, zloději a další. Naopak, na první pohled se může zdát, že zákonictví podporuje svatost věřících, což je právoplatný křesťanský postoj.

Přesto apoštol Pavel učil, že zákonictví je agresivní zlo, že ti, kdo byli spaseni milostí, musí zákonictví zásadně odmítat. Většina Pavlova listu Galatským je namířena proti zákonictví. Mnoho jeho dalších dopisů na toto nebezpečí poukazuje a obsahuje důrazné varování. V 1. Timoteovi 4,1–3 říká, že ti, kteří, zakazují lidem ženit se a jíst pokrmy, které Bůh stvořil, svádějí démonskými naukami. Je zřejmé, že Pavel nepovažoval zákonictví za nějaký podružný hřích!

V listu Koloským 2,16–23 Pavel říká svým čtenářům, aby se bránili zákonickému učení a vlivu falešných učitelů. Připomíná jim dva verše, kterými se mají řídit: „Nikdo tedy nemá právo odsuzovat vás“ v jistých oblastech (16); a „Ať vám neupírá podíl na vykoupení nikdo...“ (18). Oba příkazy sdělují totéž: Zákonictví jako způsob křesťanského života je třeba důrazně odmítnout.

Když hovoříme o zákonictví, musíme si dát pozor, abychom správně definovali

pojmy. Někteří jsou přesvědčeni, že se zákonictví týká jen určitých pravidel nebo příkázání. Sám jsem byl nejednou obviněn z formalismu a zákonictví, protože jsem kladl důraz na to, že bychom neměli brát příkazy Písma na lehkou váhu a měli je poslouchat. Ale Nový zákon je plný pravidel a příkázání. Ježíš řekl, že pokud Ho milujeme, budeme zachovávat Jeho příkázání (J 14,15). Někteří mohou namítat, že zákonictví představují jen pravidla uměle vytvořená člověkem. V tomto krátkém zamyšlení si ukážeme, že tato námitka neobstojí, protože aby mohly církve a křesťanské rodiny správně fungovat, potřebují určitá pravidla, která v Písmu nejsou výslovně uvedena.

Podívejme se nejdříve na definici toho, co chápeme pod pojmem zákonictví. Původcem zákonictví je pýcha. Zákoníci se obvykle pyšní tím, že dodržují určité standardy a podle toho soudí ostatní, kteří tyto normy nedodržují. Zákoníci si myslí, že jsou v očích Boha přijatelní, ať už pro spasení nebo spiritualitu nebo tím, že žijí v souladu s určitými pravidly, která si sami zvolili a dodržují je. Tato pravidla se obvykle týkají všeho možného, ale už se netýkají příkázání milovat Boha celým svým srdcem a milovat svého bližního jako sám sebe. Z toho plyne, že jádrem (srdcem) zákonictví je hrdost a pýcha. Zákoník se spíše zaměří na ta pravidla, která jsou mu blízká a je schopen je dodržovat. Zanedbává nebo ignoruje ta, která považuje za nezvládnutelná. Můžeme říci, že zákoníci se

obvykle soustřeďují na viditelné projevy, a zanedbávají právo, milosrdenství a věrnost na úrovni srdce, které Bůh vyžaduje (Mt 23,23–28). Zákonictví se obvykle týká více těla než srdce a jeho smyslem je osobní nadřazenost (Dr. Charles Ryrie).

Jako křesťané rosteme, odmítneme-li zákonictví a držíme-li se Krista jako hlavy církve.

Externí, na sebe zaměřené náboženství vede k pýše; kdo se pevně drží Krista jako hlavy církve, poroste.

1. Křesťané musí odmítnout životní styl zákonictví

Výzvu k „odmítnutí“ používám záměrně, protože musíme vidět, že zákonictví je agresivní zlo, kterému musíme odolávat. Zákoníkům nestačí žít tak, jak sami uznají za vhodné, a ostatní nechat na pokoji. Právě naopak, jsou to náboráři, kteří se snaží, aby byli všichni podřízeni jejich zákonickému systému (Mat 23,15). Zákonictví je subtilní nástroj satana, neboť na povrchu se zdá, že podporuje svatost, ale „svatost“ založená na tělesnosti ve skutečnosti odvádí člověka od závislosti na Kristu. Systematické posuzování a odsuzování pochybení druhých podporuje osobní pýchu, což ničí církev zevnitř.

Rád bych vyzvedl tři znaky zákonictví, které vám pomohou ho pochopit:

A. Zákonictví posuzuje duchovní úroveň člověka na základě dodržování určitých vnějších pravidel

Verše 16 a 18 ukazují, že falešní učitelé, kteří odsuzovali druhé za vnější projevy víry a kladli důraz na dodržování pravidel, stavěli sami sebe do role soudců. Ta-

to pravidla zřejmě zahrnovala některé z dietních předpisů Starého zákona, jakož i slavení některých židovských svátků. Přitom Bůh ustanovil tyto zvláštní příležitosti, aby ukazovaly dopředu na Ježíše Krista. Není divu, že apoštol Pavel Koloským říká, že „to všechno je jen stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus“ (17). On nepřišel zákon zrušit, ale naplnit (Mt 5,17). Kdo se drží hlavy, Krista, již není v moci světa a lidské předpisy a odvozené nauky jej nezavazují. Jak je psáno, farizeové a zákoníci ctí Boha svými rty, zakládají si na dodržování vnějších pravidel, ale jejich srdce je od něho daleko (Mt 15,1–9). Marně se namáhají, marně uctívají, jejich víra neneso ovoce.

B. Sami zákoníci nikdy nezachovávají celý zákon, ale jen některé části, jen aby mohli odsuzovat ostatní

Vidíme, že tito falešní učitelé byli zaměřeni na jídlo a pití a jisté židovské svátky, proto lidem říkali, nejez, nepij, nedotýkej se (2,21) a zjevně si libovali ve skutcích těla (2,23; 3,5). Ježíš poukázal na takové pokrytectví ve svém přísném projevu k farizeům: „Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Odevzdáváte desátky z máty, kopru a kmínu, a nedbáte na to, co je v zákoně důležitější: právo, milosrdenství a věrnost“ (Mt 23,23). Chlubili se dodržováním zákona desátku, chtěli, aby všichni viděli, jak dávají, ale další, důležitější části zákona zanedbávali.

V mnoha církvích zákoníci odsuzují ostatní, protože jedni kouří, druzí nejsou abstinenti, třetí mají na těle tetování. Soudí je podle účesu, oblečení, v němž přicházejí na bohoslužby, ale může to být cokoliv jiného, co je napadne. Některé církve

odsuzují ženy za to, že používají make-up. Zákonníci mohou a budou soudit ostatní; vždy si najdou důvod, ale své vlastní hříchy pýchy, hrdosti, pomluv, předsudků, a mnoho dalších věcí, nesoudí.

C. Zákonnictví vždy vychází z pýchy a vede k pýše

Apoštol Pavel říká: „Ať vám neupírá podíl na vykoupení nikdo, kdo si libuje v ponížnosti a uctívání andělů, jak to v marné pýše své mysli viděl při svém zasvěcování“ (Ko 2,18). Někteří komentátoři říkají, že interpretace 18. verše patří k nejtěžším místům listu Koloským. V tomto případě se hlavní problém týká praxe uctívání andělů. Co má Pavel na mysli, když říká: „Ať vám nikdo neupírá podíl na vykoupení“ a současně poukazuje na jejich asketické praktiky? Možná poukazuje na jejich tělesnou mysl, která spoléhala na vize jako prostředek ochrany od zlých duchů, což zřejmě vedlo k uctívání andělů. Uctíváním andělů vlastně narušili Kristovu dostatečnost jako jediného prostředníka. Apoštol Pavel se jinde zmiňuje o svém vidění a zjevení Páně, ale na rozdíl od falešných učitelů se ničím takovým nechlubil ani se nepovyšoval. Neapsal o tom knihu, veřejně nevystupoval, 14 let o své zkušenosti mlčel, a když už o ní napsal, tak jen útržkovitě (2K 12,1–10). Nechlubil se vlastní výjimečností, ale spíše svými slabostmi. A aby se nepovyšoval nad ostatními, byl mu dán do těla osten, a i když volal k Pánu, aby ho tohoto trápení zbavil, dostal následující odpověď: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla“ – síla Boha.

Jde o to, že se zákonníci nesnaží vyvyšovat Boha; ale sami sebe. Zákonníci jednají

v těle, ne v Duchu. Chlubí se tím, co je vidět navenek, chlubí se svojí pokorou, chlubí se falešnou zbožností! Na rozdíl od nich jsou si skutečně zbožní lidé stále více vědomi své vlastní náchylnosti k hříchu. Jen tak mohou být více závislí na Kristu, což je známkou opravdové pokory a poslušnosti. Proto apoštol Pavel říká, že zákonnictví jako způsob křesťanského života, musíme odmítnout. Ale podívejme se na další důsledek farizejství zákoníků:

2. Křesťané se musí držet Krista jako hlavy těla, církve

V listu Koloským Pavel poukazuje nejen na nadřazenost, ale i dostatečnost Ježíše Krista. Jak dříve uvedl, „On je hlavou těla – totiž církve“ a držet se pevně Krista jako hlavy je klíčem k růstu, který je od Boha (18). Z toho plynou čtyři závěry:

A. Držet se pevně Krista jako hlavy znamená, že nebudeme oddaně sloužit nikomu a ničemu jinému než Kristu.

Falešní učitelé nepoznali skutečného Krista, zůstali zastíněni a ignorovali realitu! Byli soustředěni na plnění nejružnějších pravidel, ale nebyli zahleděni do Krista. Bylo to, jako kdyby obdivovali nějakou slavnou osobnost, ale když se s ní setkali tváří v tvář, namísto aby se dívali na ní, padli před ní na chodník a začali objímat stín se slovy: „Vidět stín je tak úžasné!“ Falešní učitelé byli natolik zaujati dodržováním ceremoniálních předpisů a nařízení, které byly pouze stíny věcí budoucích, že objímali Kristův stín, ale minuli samotného Krista, na něhož všechna tato nařízení ukazovala!

Ale dříve, než se začneme jejich pošetilosti vysmívat, mějme na paměti, že i nám

hrozí podobné nebezpečí. Naší prioritou číslo jedna by mělo být uctívání Boha. A přesto je snadné zaměřit se na uctívání místo na Boha. A tak objímáme tradice, objímáme programy a metody, které jsou zaměřeny spíše na člověka než na Boha. Hledáme nové styly chval a uctívání a zapomínáme, že máme vyvyšovat Hlavu církve. Znáám křesťany, kteří upadli do osidel znalosti Bible, což je dobrá věc, ale jen pokud se správně používá. Není dobré, když se někdo začne nadýmat pýchou, že právě on má pravdu nebo větší porozumění než ostatní. Pak používá znalost Písma jen k tomu, aby sám sebe vyvyšoval, zapomíná na to, že Písmo vyvyšuje Pána Ježíše. Objímá stín a nedrží se hlavy. Takovým Jan říká: „Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně“ (J 5,39).

Růst v křesťanském životě znamená pevně se držet Písma a žít v lásce k Pánu Ježíši! Studujte Písma ne proto, abyste se mohli pyšnit znalostmi, ale abyste rostli v lásce ke svému Spasiteli. Bůh nám nedal Bibli, jen aby naplnil naše hlavy informacemi, ale abychom poznali a milovali Pána Ježíše Krista srdcem a dychtivě čekali na příchod našeho Ženicha.

B. Držet se pevně Krista jako hlavy znamená nejen nový začátek, ale i udržování pevného živého spojení s Ním

Jednotlivé části těla mohou žít, jen když jsou připojeny k hlavě. Nemůžete někomu, komu chybí paže, přilepit k tělu jinou paži jako náhradní díl a očekávat, že bude fungovat. Paže nemůže žít, pokud není organicky spojena s tělem, oddělená končetina je mrtvá, není k ničemu.

Být křesťanem a žít křesťanským životem je více než účast na bohoslužbách. Nestačí pravidelně docházet do kostela, projít vnějšími křesťanskými obřady a rituály, nestačí dodržovat svátosti a některá náboženská ustanovení. Žít křesťanským životem znamená být Duchem zapечатěn a nerozlučně spojen s Ježíšem Kristem takovým způsobem, že nejste jen řadovým členem církve, ale jste členem „v Něm“, jste součástí samotného Krista, Jeho těla, církve. Nestačí být občasným návštěvníkem a žít podle Desatera, neboť je psáno: „Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech; Já kárám a trestám ty, které miluji; vzpamatuj se tedy a čiň pokání“ (Zj 3,16.19). Zákonickou horlivost, stejně jako vlažnost, je třeba odmítnout.

Být včleněn do církve znamená být „zadán“ pro Krista, a to vyžaduje určitou odpovědnost z naší strany. Bible přirovnává náš vztah ke Kristu k manželství: „V poddanosti Kristu se podřízujte jedni druhým: ženy svým mužům jako Pánu, protože muž je hlavou ženy, jako Kristus je hlavou církve, těla, které spasil“ (Ef 5,22–33). V můj svatební den jsem se podle zákona oženil s Marlou a stali jsme se jedním tělem. Tento exkluzivní vztah, který jsme spolu začali, musí být zachován, dokud nás smrt nerozdělí. Oddací list není autopilot ani záruční list. Musím svoji ženu znát, zjistit, co se jí líbí. Abychom se lépe poznali, musíme spolu trávit čas. Musím jí být co nejbliž, abych jí mohl milovat. Nesmím podlehnout pokušení jít za cizí ženou. To samé platí o mém vztahu s Ježíšem Kristem.

C. Držet se pevně Krista jako hlavy znamená být v podřízenosti svému Pánu

Hlava je řídicí centrum všech orgánů a ovládá celé tělo. Pokud vaše tělo nereaguje na pokyny vaší hlavy, máte velký problém. Skutečnost, že Ježíš je hlavou svého těla, znamená, že je také Pánem církve. On dává řídicí rozkazy; my se musíme podřídit.

V evangelikálních církvích zakořenila bláznivá falešná naděje, že stačí „přijmout Ježíše jako svého Spasitele“, takže se stane vaší protipožární pojistkou, která vás ochrání před peklem. Přijetí Pána Ježíše jako svého Pána bývá ponecháno na později. Pokud chcete být jen příležitostným, svátečním, nedělním, privátním křesťanem, nebo takovým, který je přesvědčen, že k víře nepotřebuje někam chodit, nebo že nenalézá církev, která by mu vyhovovala, nevzrušujte se! Možná jste se rozhodli pro Ježíše v dětství, v nedělní škole nebo na mládežnickém pobytu – máte to jisté. Určitě půjdete do nebe, dokonce přesto že neposloucháte Ježíše jako Pána.

Ale jak jsme viděli v listu Koloským 1,23, důkazem skutečné víry je, že „jste pevně zakotveni ve víře, že se nedáte odtrhnout od naděje evangelia“. Jinde nás Pavel varuje, abychom se nedali oklamat, protože „nespravedliví nebudou mít účast v Božím království“ (1K 6,9). Takových a podobných veršů je celá řada (Mt 7,21–23; Mk 8,34–38; Ga 5,19–21; Ef 5,3–12; 2 Pt 2,4–22). Pokud žijeme trvale v neposlušnosti, nedržíme se pevně Krista jako hlavy.

Držet se pevně Krista jako hlavy znamená, že neflirtujeme se světem ani nejsme okouzleni čímkoliv mimo Krista; naše jed-

nota s Ním začíná zapečetěním a udržováním spojení v podřízenosti. On a nikdo jiný není Pánem našeho života. A konečně

D. Držet se pevně Krista jako hlavy jako svého Pána znamená být součástí rostoucího těla církve

Z verše 19 je zřejmé, že být křesťanem není jen záležitost osobního rozhodnutí. Být křesťanem znamená být fungující součástí Kristova těla, a že tělo roste jen tehdy, když každý člen žije v závislosti na hlavě, ve vzájemném spojení s ostatními členy. Boží děti jsou živé stavební kameny církve, Kristova těla, jsou na sobě navzájem závislí, každý má své místo. Naše kultura stojí proti takovým biblickým pravdám. Svět zastává nezávislý pohled na život obecně, a není tomu jinak ani v křesťanském životě. Příliš často bývají věřící přesvědčeni, že víra je privátní záležitost – Bůh a já, ne já a moji bratři a sestry v církvi. Církve není kinosál, kde zhlédnete film, ale s ostatními diváky nemáte nic společného. Křesťanský život není o tom, že se v neděli pozdravíte s pár lidmi, vyslechnete kázání, a pak odejdete. I kdybyste docházeli věrně na bohoslužby každou neděli a nenavázali kontakt s ostatními křesťany kolem vás, pak nejste součástí církve, jejíž hlavou je Kristus, a už vůbec nejde o novozákonní křesťanství! Klíčovým označením pro věřící je být „spolu“: „Ti všichni se svorně a vytrvale modlili **spolu**; vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli **spolu** ... (Sk 1,14; 2,42); „tj. abychom se **spolu** navzájem povzbudili vírou jak vaší, tak mou (Ř 1,12). Každý úd, každý člen církve nemůže stát osamoceně, ale musí se pevně držet hlavy. Musíme být úzce

spojení s ostatními členy těla, stejně jako klouby a šlachy drží fyzické tělo spolu jako celek. Není náhodou, že se Pavel zmiňuje o těle v kontextu falešných učitelů, protože Satan se obvykle přizívuje na slabosti a individualitě křesťanů, kteří nejsou úzce spojeni s ostatními věřícími. Být součástí zdravého těla, církve, znamená být funkční součástí těla, které Bůh uzpůsobil tak, že každý má své zvláštní a jedinečné místo. Jednotlivé orgány těla jako celek jsou nezbytné pro zdraví a růst celého organismu, tak i každý jednotlivec je prospěšný pro celek. Pokud máte pocit, že jako křesťané nerostete, možná žijete pod jhem zákoníků, možná právě kvůli církevnímu člověčenství odmítáte církev jako celek. Pokud jsou zákazy a přikázání, která ve vás křesťanský život a radost dusí, prostě o moudrost, abyste rozlišili, co je Boží a co lidské. Chyba nemusí být vždy v církvi, ale často je v nás, protože jsme soustředění více na vnější projevy než na vlastní nitro. To, že o Bohu sice víte, ale ne-

držíte se pevně Krista jako hlavy svého těla a církve, nikoho před Božím hněvem nezachrání. Proto každému doporučuji číst Bibli každý den a modlit se. Budete-li se snažit dodržovat všechna pravidla, hrozí vám nebezpečí, že ztratíte potěšení z láskyplného vztahu ke svému Spasiteli, který za nás zemřel. Nesytme se zákonictvím, ale žijme v úzkém obecenství s Pánem Ježíšem Kristem, Jeho tělem, církví!

Na závěr dva podněty k zamyšlení

(1) Nezaměňujte osobní individualitu a odmítnutí zákonictví za licenci k bezmezne svobodě a neukázněnosti. Prosté „přijetí Krista“ neznamená svobodu hřešit, ale svobodu nehřešit. Poslouchat Pána Ježíše Krista není zákonictví. Sebeovládání je ovoce Ducha svatého.

(2) Někteří doporučují žít křesťanský život tak, že se zavážete dodržovat určitá pravidla. Jiní říkají, že jim stačí číst Bibli a modlit se ve svém pokojíčku. Kdo má pravdu?

překlad Klára Steiger

K ZAMYŠLENÍ

PROSTĚ VĚŘ!

– IDS –

Mezi věřícími existuje mýtus o tom, že když po něčem opravdu toužíme nebo Boha žádáme, vše, co je třeba udělat, je věřit Mu.

Je pravda, že když Bůh něco v Písmu slibuje, můžeme Ho vzít za slovo a věřit, že to udělá. Příkladem by mohla být naše vytrvalost ve víře. Ve Filipským 1,6 slíbil: „... a jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista“.

Stejně jako v listu Římanům 8,30 je psáno: „... ty, které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy“.

Ale co ty žádosti a tužby, které sice Písmo neporušují, ale jejich naplnění není výslovně zaslíbeno? Dovolte mi citovat Matouše 9,28–30a:

◆ *A když vešel do domu, přistoupili ti slepci k němu. Ježíš jim řekl: „Věřte, že to mo-*

hu učinit?“ Odpověděli mu: „Ano, Pane.“

Tu se dotkl jejich očí a řekl: „Podle vaší víry se vám staň.“ A otevřely se jim oči.

Jejich „vírou“ bylo, že věřili, že Ježíš je schopen je uzdravit. Zda je chtěl uzdravit, či ne, to už je něco jiného.

Nemůžeme Bohu věřit, ani být soustředěni na svoji víru, že Bůh někomu něco dá nebo udělá, co neslíbil. Můžeme žádat, můžeme toužit, můžeme věřit, ale veškeré záležitosti, které Bohu předkládáme, předkládáme s vědomím, že On vše plní podle své svrchované vůle.

KŘESŤANSKÝ ŽIVOT

KŘESŤAN A PRAVDA

Jaroslav Kernal

- ◆ *Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti. (2 Te 2,12)*

Tento text ukazuje, že pravda je něco jedinečného, co nelze žádným způsobem relativizovat. Není však takový postoj čirým idealismem? Není daleko moudřejší hledat zlatou střední cestu? Není lepší být vyvážený? Teologicky vyvážený? Podle mého názoru uvedené otázky pěkně zní, ve skutečnosti však znamenají, že chceme, aby se **vlk nažral a koza zůstala celá**.

Aby pravda byla pravdou, musí být absolutní a jednoznačná, a právě tato pravda je jasně a srozumitelně zapsaná v Božím slově. A to znamená, že co se týče pravdy, neexistuje žádná vyváženost, protože na jedné straně stojí pravda, zatímco na druhé straně lež. A jediná vyváženost, o které v tomto smyslu můžeme mluvit, je ta, která stojí cele na straně pravdy.

Jak si ale mohu být jistý, že moje porozumění pravdě, můj pohled na pravdu je ten správný? Copak jeden text Písma nemůže pro někoho znamenat to a pro jiného něco jiného? Což zde nejsou různé in-

terpretace? Vždyť naše poznání je přece jenom částečné... Co na takové otázky říká Písmo? Apoštol Pavel se setkal s podobnými námitkami, proto napsal:

- ◆ *Náš dopis nemá jiný smysl, než jak mu sami rozumíte, když ho čtete. (2K 1,13)*

Pavel napsal do Korintu, že jeho dopis má jeden smysl – ten, který mu dal jeho autor, a nemají v něm hledat nic jiného. Tentýž Pavel píše Tesalonickým, aby byli pečliví a dávali dobrý pozor a nedali se:

- ◆ *... snadno vyvést z rovnováhy nebo vylekat nějakým projevem ducha nebo řečí či listem, **domněle** pocházejícím od nás... (2Te 2,2)*

Lidští autoři Písma dbali na to, aby jasně ukazovali pravdu a aby se křesťané této pravdy drželi.

Pravda musí být jednoznačná, poznatelná a definovatelná

- ◆ *Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě... (2Te 2,12)*

Všimněte si, na jakém základě budou lidé souzeni a odsouzeni. Sloveso použité v textu mluví o odsouzení, které je dokonané jednou provždy. Mohli byste namítnout, že

lidé budou odsouzeni proto, že neuvěřili. Ano, je to tak, ale náš text jde ještě o kousek dál a říká, že neuvěřili **pravdě**. A důraz tohoto textu je skutečně položen na slovo pravda. Od devátého verše vidíme, jak se celým oddílem prolíná důraz na pravdu. A vrcholí ve dvanáctém verši. Budou odsouzeni, protože neuvěřili pravdě! To je velmi silné a velmi vážné slovo. To slovo je mnohem vážnější, než jsme ochotni si vůbec připustit. To slovo ukazuje, že v otázce života a smrti, v otázce věčného údělu člověka skutečně záleží na pravdě.

Mnoho lidí si dnes myslí, že každý může mít svou pravdu. Ale takové prohlášení je už samo o sobě protimluv, protože s absolutní platností vyhláší, že neexistuje žádná absolutní pravda. Tak vyvrací samo sebe. V našem textu ale vidíme, že Bůh bude soudit na základě víry v pravdu, to znamená, že na pravdě skutečně záleží.

A je-li tomu tak – a Boží slovo to potvrzuje – potom pravda musí být naprosto jednoznačná. Pokud má být někdy někdo vírou v pravdu zachráněn před Božím soudem, potom pravda musí být jednoznačná, musí být poznatelná a tedy definovatelná neboli popsateľná – je tedy možné pravdu jednoznačně uchopit a vymezit. Jestliže Bůh bude soudit na základě víry v pravdu, potom nemůže pravda pro jednoho znamenat něco a pro druhého něco jiného. Potom nemůžeme mluvit o různých interpretacích – zvláště pokud se jedná o pravdu, která vede ke spasení!

Musíme si ale také říci něco o způsobu, jak bychom měli nahlížet na pravdu. Ježíš, který sám o sobě říká, že je pravda – ta Pravda s velkým P, nám také ukázal, že

zapsané Boží slovo je pravda. Celé Písmo je pravda. Je to pravda, která posvěcuje, což má ve světle našeho verše – zvláště jeho závěru – velký význam. Z toho vyplývá, že Písmo pro nás musí být východiskem, měřítkem pravdy, nástrojem, kterým budeme poznávat pravdu a rozlišovat pravdu a lež.

Tento nástroj nás učí, že jsou pravdy, za které máme být ochotní zemřít, což jsou pravdy podstatné pro spasení, bez nichž se spasení neobejde. Sem patří osoba a dílo Ježíše Krista, tedy evangelium, slovo pravdy (Ko 1,5). K základním pilířům evangelia bychom mohli zařadit křesťanské doktríny o existenci jednoho Boha ve třech osobách, o Kristově podstatě – cele božské a cele lidské (s čímž souvisí Kristovo narození z panny), o Kristově tělesném vzkříšení z mrtvých, spasení z pouhé milosti skrze víru, i o výlučnosti spasení skrze Krista. Uvedené pravdy těsně souvisejí se spasením a jejich popření či nevíra v tyto pravdy povede k důsledku, o němž mluví náš text – k odsouzení. To je jádro evangelia i jádro samotného křesťanství.

V souvislosti s pravdou Písmo mluví o zdravém učení (např. Tt 1,9; Tt 2,1). To znamená, že zde musí být konkrétní, jasně definovaný soubor doktrín, který nám říká, že není jedno, čemu věříme! Písmo rozlišuje učení zdravé a nezdravé, učení pravdivé a nepravdivé, jinými slovy učí nás, že každý **nemůže** mít svou pravdu. Musíme usilovat o to, abychom porozuměli pravdě Božího slova a spolehli se na ni.

Abychom ale pravdu Písma našli, nemůžeme používat Bibli jako trhací ka-

lendář a vybírat si z ní jenom to, co se nám líbí a jak se nám to líbí, ale musíme vykládat Písmo Písmem, vykládat ho v bezprostředním kontextu a v kontextu celého Písma. Všechny důležité pravdy – a především ty pravdy, které vedou ke spasení – jsou v Písmu napsané velmi jasně a jednoduše a může jim rozumět i dítě. Stačí najít příslušný text a číst. Písmo je srozumitelné – a těžko pochopitelná místa nám Bůh jednou objasní.

Jeden muž se mě zeptal, jak má poznat, jestli to, co mu říkám, je pravda. Řekl jsem mu, že musí zkoumat Písmo. On odpověděl, že to říkají všichni. Ano, říkají to všichni. Co však studium Písma skutečně obnáší? Je třeba vzít Písmo a studovat ho v jeho kontextu – tedy jak verš, o kterém mluvíme nebo na kterém chceme stavět, souhlasí s tím, co říká celý oddíl Božího slova. A to není nic jednoduchého – takové studium vyžaduje čas, úsilí a pozornost. Je to úmorná, těžká a dlouhodobá práce. Ale je to práce, která nás dovede k pravdě.

Proti pravdě se vždy vedl boj

Mnozí lidé nevěří pravdě, ale nacházejí zalíbení ve lži, v hříchu. Můžeme to dobře vidět například u Piláta a jeho známé otázky: „Co je pravda?“ (J 18,38). Vypadá to, že Pilát si osvojil postmoderní relativistické myšlení – a zdaleka ne jenom Pilát. Zpochybňování pravdy je typický problém hříšníků všech dob – ne nadarmo jsou hříšníci v Bibli nazváni dětmi ďábla a ďábel je nazván otcem lži. Lidé se vždy vzpírali pravdě a budou se jí vzpírat – nemělo by nás to překvapovat. Je to lidské, je to přirozené, protože to je součást naší

padlé hříšné přirozenosti. Apoštol Pavel připomínal Timoteovi, že:

◆ *... přijde doba, kdy lidé nesnou zdravé učení, a podle svých choutek si seženou učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. **Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájím.** (2Tm 4,3)*

Tato doba trvá od prvního století až dodnes. Od pádu Adama a Evy nikdy nebyla doba, kdy by lidé nevzdorovali pravdě. Adam s Evou si sehnali učitele, který vyhověl jejich přáním – řekl jim přesně to, co chtěli slyšet, a tak se odvrátili od pravdy a přiklonili se k výmyslům. A s jejich potomky to není jiné – nikdy nebylo a není a nebude. Člověk je v poutech hříchu a potřebuje poznat pravdu, aby byl vysvobozen (J 8,32). Ježíš řekl farizeům:

◆ *Váš otec je ďábel a vy chcete dělat, co on žádá. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, poněvadž v něm pravda není. Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži. **Já mluvím pravdu, a proto mi nevěříte.** (J 8,44–45)*

Pravda působí na hříšníka jako oheň na divoké zvíře – uteče před ní. Nedávno jsem na toto téma mluvil s jedním velmi vzdělaným mužem. A on mi namítal, že kdyby svým racionálním kolegům řekl, že jsou hříšní kvůli tomu, že Adam s Evou neposlechli Boha, tak by se mu vysmáli. Řekl jsem mu, že jsem také racionálně uvažující člověk a v žádném případě mi nedělá problém pochopit, že když se rodiče vzbouřili proti Bohu, tak jejich děti budou také vzbouřenci. Proč by mělo být iracionální, že inteligentní a milující bytost stvořila celý vesmír i člověka, který se nakonec proti této bytosti, proti Bohu, vzbouřil. Je

na tom něco nelogického? A je snad logické a racionální, že „bylo nic, které se smrškló a potom vybuchló“ a náhodou se z toho vyvinul nejenom logicky uspořádaný a fungující vesmír, ale také inteligentní bytosti? Už jenom slova „náhoda“ a „vývoj“ jdou svým významem jedno proti druhému, a to jenom dosvědčuje, že lidé žijí ve vzpouře proti svému Stvořiteli a chytají se stébla trávy, aby si mohli vysvětlit existenci světa, kde nebude muset figurovat Bůh. Přesně o tom mluví Boží slovo:

◆ *Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. (J 3,19)*

Pravda a světlo patří k sobě a nemůžeme je od sebe oddělit. A Ježíš jasně říká: **Protože** mluvím pravdu, nevěříte. **Protože** milujete tmu, nechcete přijít ke světlu. Nemůžeme se divit, že lidé zpochybňují pravdu, relativizují pravdu, vzdorují pravdě a převracejí pravdu, vydávají za pravdu lež. I my sami jsme jednali stejně.

Byli jsme mrtví ve svých hříších, byli jsme duchovně slepí, neměli jsme žádné duchovní porozumění Božím věcem. Byli jsme z této temnoty vysvobozeni Kristem, byli jsme přivedeni k pravdě, zamilovali jsme si pravdu, jsme přitahováni k pravdě, což ale neznamená, že jsme jednou provždy vyřešili problém hříchu ve svém životě. Jsme ospravedlnění hříšníci, a dokud budeme v tomto těle, budeme současně svatí a současně hříšní, hříšné touhy naší staré přirozenosti povedou boj proti Duchu svatému a proti nové přirozenosti, kterou jsme obdrželi. A odtud pramení velmi mnoho našich problémů.

◆ *Odkud jsou mezi vámi boje a sváry? Nejsou to právě vášně, které vás vedou do bojů? (Jk 4,1)*

Je to přesně tak – náš vlastní hřích vede k tomu, že vzdorujeme pravdě. Na jedné straně jsme k ní neodolatelně přitahováni, na druhé straně proti ní bojujeme. A vzdorujeme pravdě nejruznějším způsobem – od praktických věcí v našich životech, kdy víme, co máme dělat a neděláme to, nebo co dělat nemáme a my to děláme, až po náš přístup k Písmu, kdy do Písma vnášíme to, co v Písmu není, a vyvozujeme z Písma věci, které z něj vyvodit nejdou. Slovy Martina Luthera – natahujeme Biblii podle svého. Je to lidský vzdor proti pravdě, který nás vede k takovému natahování Písma. Jsou to lidské vášně, které se nechtějí podřídit Bohu a vedou nás do bojů.

Opakem prady je nepravost, hřích

◆ *Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti. (2Te 2,12)*

Poslední část našeho verše mluví o zalíbení v nepravosti. Náš verš staví nepravost, resp. zalíbení v nepravosti, do kontrastu k víře v pravdu. Neuvěřili v pravdu, **ale** měli zalíbení v nepravosti. Boží slovo nám tady odkrývá další důvody, proč se lidé brání pravdě, proč nechtějí věřit v pravdu – v jasnou, srozumitelnou, jednoznačnou, definovatelnou. Lidé totiž nacházejí zalíbení v nepravosti, což má za důsledek, že:

◆ *... nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženou učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. (2Tm 4,3)*

Nechtějí slyšet pravdu, proto hledají cokoliv, co by jim vyhovovalo. Pravda a nepra-

vost (nespravedlnost) stojí v protikladu. Jenom poznáním pravdy se můžeme varovat nespravedlnosti. Ale pokud by pravda znamenala pro každého něco jiného, potom by neexistovalo žádné objektivní měřítko, a tedy žádná spravedlnost. Přesně po tom touží lidé, kteří milují svůj hřích, kteří našli zalíbení v nepravosti, kteří si ve svých srdcích hýčkají svou pýchu a hledají jakékoliv vysvětlení, které by jim mohlo pomoci žít svůj život bez Boha. Ale náš text říká, že budou „odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě“.

Bezbožní lidé skutečně nechtějí znát pravdu, protože milují hřích. Někteří lidé vám dokonce řeknou, že raději skončí v pekle, protože si tam prý budou moci užívat své hříchy. Jak moc se mýlí! Peklo není místo hříchu, ale místo dokonalé spravedlnosti! Ale náš text hovoří také o lidech nábožných. Je mnoho nábožných lidí, kteří si myslí, že se dostanou do nebe skrze své náboženství. Ale Boží slovo říká, že cesta do nebe, cesta k Bohu vede jenom skrze pravdu – skrze pravdu, která je žitá, skrze pravdu, která je milovaná, skrze pravdu, za kterou jsme ochotni položit i svůj život. Můžete totiž chodit do církve a stále milovat svůj hřích víc než Krista. Můžete být dokonce aktivní v církvi, a přesto mít zalíbení v nepravosti, v hříchu, můžete dokonce horlit pro Boha a přitom být pyšní a snažit se o to, aby všechny vaše aktivity ukázaly na vás a ne na Krista.

◆ *Ne každý, kdo mi říká, 'Pane, Pane', vede do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: 'Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu nepro-*

rokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů? A tehdy já prohlásím: 'Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.' (Mt 7,21–23)

Porovnejte tento text s 2Te 2,12! Neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti. Činili mnoho mocných činů, ale neuvěřili pravdě! A tito lidé zjevně neuvěřili pravdě – lidé, o kterých mluví Ježíš, nevěří ve spasení z milosti, ale snaží se předkládat Pánu své zásluhy. Neuvěřili tomu, co Kristus zvěstoval, co zvěstovali apoštolové a co zvěstuje Kristova církev dodnes – že milostí jsme spaseni skrze víru, spasení není z nás, není z našich skutků, aby se nikdo nemohl chlubit! (Ef 2,8–9). Tito lidé nečinili vůli nebeského Otce, a tak je Ježíš nazývá činiteli nepravosti. Co je vůli nebeského Otce? Abychom se spolehli na toho, kterého On poslal, abychom se cele spolehli na Jeho dokonané dílo na kříži, abychom šli k tomu, který je Cesta, abychom věřili tomu, který je Pravda, a abychom žili s tím, který je Život (J 14,6).

My nejsme vlastníky pravdy – nemůžeme být a nikdy nebudeme. Ale musíme být vlastněni pravdou. Musíme být vlastněni TOU PRAVDOU – Kristem. Pokud by ale měl každý mít svou vlastní pravdu, potom by musel každý mít svého vlastního Krista – a to by znamenalo falešného Krista.

Text 2Te 2,12 je varováním jak pro nevěřící, tak pro věřící. Je varováním pro svět, který nechce znát pravdu i varováním pro církev, která má být sloupem a oporou pravdy. V dnešní době se možná stává více aktuální, protože popírání prav-

dy se stalo normou mezi lidmi, kteří se nazývají křesťané. Ale tento text říká, že lidé, kteří popírají pravdu, kteří relativizují pravdu, kteří se snaží říci, že každý může mít svou pravdu, křesťany nejsou. Křesťanem je totiž ten, kdo v pravdu uvěřil a díky

ní si zošklivil nepravost. Pravda ho osvobodila od lásky k hříchu, od zalíbení v temnotě a v nepravosti. Proto křesťan miluje pravdu, žije v pravdě, posvěcuje se pravdou, trvá na pravdě a dokonce bude ochoten pro pravdu i zemřít.

MÍSTO ROZUMU

Martyn Lloyd-Jones

Jaké místo má rozum v naší víře a v křesťanském životě? Definoval bych to následovně. Rozum nesmí nikdy určovat, čemu věříme. Úkolem rozumu je učit nás, jak máme věřit. Je pouhým nástrojem. Potíže nastanou, kdykoli lidé dovolí, aby rozum určoval, čemu mají věřit. Jinými slovy, namísto aby se podřizovali Písmu, obrací se k vědě, filozofii nebo k nějakému jinému oboru, které pak určují jejich pozici. Dovolí rozumu, aby určoval to, čemu budou věřit, místo toho, jak mají věřit a myslet. Ne, co si člověk myslí, ale jak myslí, v tom je úloha rozumu. A totéž bych uvedl o akademickém vzdělání.

Je mi dost let na to, abych si pamatoval generaci evangelikálů, kteří nechtěli mít naprosto nic do činění s akademickou vzdělaností. Zastávali postoj ‚akademická vzdělanost je hrozbou a nebezpečím; nemějte s ní nic společného!‘ Znal jsem ve svém mládí již staré muže, kteří radili studentům, aby kvůli službě nestudovali teologii. Vzpomínám, jak jeden známý evangelikální představitel vždy takovým mužům říkával: ‚Studujte na Oxfordu či Cambridge cokoli, ale hlavně ne teologii, jinak ztratíte víru.‘ Nic takového ovšem nedoporučuji. Takový postoj bych naopak

odsoudil. Je v něm duch strachu, který vede ke zpátečnictví a člověk schovává hlavu do písku a neuvědomuje si, co se děje.

Jsem toho názoru, že evangelikál si uvědomuje, v čem spočívá nebezpečí rozumového zdůvodňování a akademického vzdělání, ale neobává se toho. Nebude se skrývat někde v ústraní, kde by si hýčkal jen své pocity. Nikoli. Ví o akademické vzdělanosti, je schopen se s ní na své úrovni střetnout, ale nepoddává se jí. Neklesne na kolena jen proto, že někdo je velký učenec. Dobře ví, že velký učenec, dokonce i v oblasti Bible, může být nevěřící, proto nebude znalosti takového učence uctívat. Jakmile někdo padne na kolena před vzdělaností, poddá se jí a téměř ji uctívá a začne ji považovat za konečnou autoritu, už není tím, čím se zdá být a přestává být skutečným evangelikálem.

Evangelikál se ani trochu neobává akademické vzdělanosti. Není třeba bát se učenců – nekřesťanů, protože tito lidé svou pozici zakládají na rozumu. A rozprava s nimi je jednoduchou záležitostí. Protože neznají Písmo, snadno jim můžete ukázat, že jejich tvrzení jsou pouhými výplody jejich vlastní mysli. Jedná se o lidský rozum, spekulace a filozofie, ni-

koli o skutečné křesťanské učení. Chtěl bych tedy zdůraznit jednu důležitou zásadu: evangelikál si je plně vědom nebezpečí rozumového zdůvodňování a akademického vzdělání, protože je jasně rozeznává v Písmu. Pavel se stal „bláznem“, jemuž se filozofové vysmívali. Jeho učení považovali za naprosté bláznovství. Pravým křesťanům se to vždycky dělo; a děje se to i dnes. Není žádným překvapením, že takzvaní velcí filozofové a skeptici jsou nevěřící. Měli bychom to očekávat a nemělo by nás děsit. Neomlouváme se za svou víru jen proto, že oni nejsou křesťané. Měli bychom to spíše považovat za důkaz pravdivosti učení Písma. Pamatujme, že kdykoli se církev dostala na dno, byla za tím bez výjimky skryta náklonnost k filozofii.

Posuneme-li se do nedávné minulosti a do současnosti, není snad zřejmé, že za poslední dvě století přivodily životu církve skutečné škody především teologické semináře? Nevznikly snad potíže právě tam? V církvích jistě nevznikly. Vznikly právě v teologických seminářích. Muži, kteří cítili povolání ke službě a kteří ve svých církvích dostali doporučení ke slu-

žebnímu vzdělávání, nastoupili na semináře jakožto evangelikálové a praví evangelisté, ale po jejich ukončení začali pochybovat, odmítat a někdy od víry zcela odpadli. A když ne, odešli ze semináře bez života, s cílem stát se učenci, a přitom zcela ztratili svůj náboj, nadšení a zapálení pro věc. Už je neuslyšíte kázat pravdu. To jsou holá fakta.

Pokud tedy evangelikál neprojevuje nedůvěru vůči rozumovému zdůvodňování a akademickému vzdělání, nejenže nechápe učení Písma, ale je také slepý vůči jasnému svědectví historie křesťanské církve, jak se po staletí odvíjela. Rozebírám a zdůrazňuji to proto, že hnutí, o nichž jsem mluvil včera, například „noví evangelikálové“, mají dle mého názoru špatný přístup ke vzdělání. Je to žel součást evangelikálního komplexu méněcennosti. Chceme, aby nás lidé považovali za intelektuály a za hodné úcty. Tím se však ocitáme ve vážném nebezpečí, že se poddáme filozofii, rozumovému zdůvodňování a akademickému vzdělání, což nás dovede ke stejnému konci jako ty, kdo byli před námi.

Z knihy Co je evangelikální?

STRÍPKY Z DÍLNÝ STVOŘITELE

- Země se volně pohybuje vesmírným prostorem a je ovlivňovaná pouze gravitačními silami. Různé další zprávy o zemi tvrdí, že země sedí na slonovi nebo na želvě, nebo ji drží obr Atlas – ale Bible prohlašuje to, o čem jsme se přesvědčili, že je pravdivé: „nad nicotou zavěsil zemi“ (Jób 26,7).
- Stvoření se skládá z částic, které jsou neviditelné našim očím (Žd 11,3). Teprve v 19. století bylo objeveno, že všechna viditelná hmota obsahuje neviditelné částice.
- V Bibli najdeme dokonalé rozměry pro stabilní plavidlo (Gn 6,15). Dnešní stavitelé lodí se shodnou na tom,

že ideální poměr šířky a délky lodě, které zaručí její stabilitu, je šest ku jedné. Všimněte si, že když Bůh přikázal Noemovi postavit archu, sdělil mu rozměry, které přesně odpovídají dokonale stabilní lodi.

- Počátky sanitárních zařízení (Dt 23,12–13). Někdy před třemi a půl tisíci lety přikázal Bůh svému lidu, aby si chodil ulevovat ven za tábor. Každý měl mít kolík, kterým vykopal díru do země (latrína) a zahrabal své výměšky. Až do první světové války umíralo na všech bojištích světa více vojáků na nemoci způsobené nečistotou (lidskými výkaly) než kvůli bojům samotným.
- Oceány mají zřídla (Jób 38,16). Oceány jsou velmi hluboké. Většina oceánského dna je naprosté temnotě a je zde obrovský tlak. Pro Jóba bylo ne-

možné odhalit „zřídlo moře“. Až do nedávna si lidé mysleli, že oceány se plní pouze řekami a deštěm. Ale v sedmdesátých letech dvacátého století oceánografové pomocí výzkumných ponorek, které vydrží tlak až 200 kg na čtvereční centimetr, objevili zřídla na dně oceánů.

- Na dně oceánů se nacházejí hory (Jon 2,5–6). Vzdušné hory a hluboké příkopy v mořských hlubinách však byly objeveny teprve v posledním století.
- Porozumění radosti a veselí (Sk 14,17). Evoluce nedokáže vysvětlit existenci emocí. Hmota a energie nic necítí. Ale Písmo nám vysvětluje, že Bůh dává lidskému srdci radost (Ž 4,8) a nekonečnou radost je možné najít pouze v přítomnosti našeho Stvořitele – „vrcholem radosti je být s tebou“ (Ž 16,11).

NAPSALI JSTE NÁM

DEVÍTIDENNÍ KRÁLOVNA

Eva a Láďa P.

Posledních pár dní mi leží na srdci, že vám musím napsat a poděkovat za to, že ve vašem nakladatelství (Poutníkova četba – pozn. red.) vyšla kniha „Lady Jana Greyová – Devítidenní anglická královna“.

Julie Petrecká nás na ni upozorňovala, a tak jsem si ji u ní objednala. Knihu mi nakonec věnovala k Vánocům, což od ní bylo milé. Zjistila jsem však, že ji budu potřebovat ve větším množství, a i z toho důvodu jsem uvítala, že se opět bude konat konference ZODU a Poutníkovy četby, neboť věřím, že právě tam ji bude možné koupit.

Ale zpět k Janě Greyové. Je to vynikající kniha, která v dnešní době musí oslovit každého, kdo vnímá, že doba blahobytu a bezpečí pro Evropu pomalu bere za své, a že i my můžeme být velmi rychle vystaveni výzvě vydat svědectví pravdě i za cenu života, jak tomu bylo u mnoha našich předků v různých dobách, ať už v těch hodně dávných či před několika desetiletími. Dějiny se opakují ruku v ruce s tím, jak je člověk zkažený, poznamenaný svým hříšným omezením a omezujícím sobectvím, touhou po moci a pýchou života.

Knihu chci dávat k přečtení lidem, kterým se již dostalo svědectví o živé víře a mají povědomí o Bohu získané většinou z katolictví, ale stále ještě plně nechápou rozdíly mezi těmito dvěma světy.

„Lady Jana“ zažehla v mém srdci novou naději, že by snad mohla pávě ona přinést zvrat v postojích našich milých příbuzných katolíků z maminičiny strany, kterým moje maminka věrně svědčí po celý život, neboť jí velmi leží na srdci a chtěla by, aby i oni byli zachráněni pro věčný život. To je ovšem možné toliko pro zásluhu Božího Syna, který pro naše vykoupení vykonal vše. Jeho vykoupení z hříchu a smrti je dokonalé, mí příbuzní však doposud žijí v klamu katolicismu, který je drží v poutech své podivné zákeřné síly.

Od knihy si také slibuji pomoc při evangelizaci mých známých a mnoha upřímných kamarádek, které Boha uznávají a po svém v Něj věří, ale z různých

důvodů nemají možnost dostat se do evangelikálních sborů, a tak mají povětšinou zkušenost jen s náboženstvím katolickým, ať již z té stránky lepší či horší...

Věřím, že svědectví mladičké Jany, dívky tak vzácné a ušlechtilé, může právě v těchto časech přinést mnohým lidem v jejich hledání ono světlo, náповědu, objasnění, docvaknutí, odvahu a konečně samotnou milost ke spasení, protože spasení samo o sobě je pouze z milosti a milost sama. A historický, pravdivý životní příběh Lady Jany je toho důkazem.

Proto věřím, že jste byli Pánem vedeni k překladu a vydání knihy. Děkuji vám a Pánu Bohu, který na nás opravdu ve všem myslí a ví, co nám dát v pravý čas, aby naše srdce a naše víra v Něm byla ukotvena, abychom získali sílu a odvahu, a uvědomili si, jak pevné je naše spasení z Jeho milosti.

ZIMNÍ KONFERENCE 2016

PROČ JE UČENÍ O TROJICI TAK DŮLEŽITÉ?

– pst –

Učení o trojjednosti Boha je ve všem aktuální téma. Mnozí teologové svými výroky učení o Trojici popírají, a tak svádí na scesti věřící méně zakotvené v Písmu. Tím Bůh Bible přestává být jedinečný a výjimečný. V úvodu nabídnu jen dva příklady, které předcházely letošní konferenci.

1. Vážený, křesťanský přítel

Před dvěma týdny jsem osobně pozval na konferenci jednoho, nikoli neznámého, bratra v Kristu. Zde je jeho odpověď:

... Nechci otevírat žádnou polemiku, jen vyjádřit podivení nad záhadou lidské duše a myslí, jak tak velký biblista a člověk úzkostlivě dbající na biblické sdělení a čisté termíny, jako je Pavel Steiger, může vyznávat tak příšerný a zcela nebiblický titul pro jediného Boha: „Trojjediný Bůh“ – úplně se otrásám hrůzou, jenom když to vyslovím. ... To jen malý podiv, čemu všemu může věřit i člověk znalý Bible, kterého si vážím... [zkráceno]

Na jeho slova jsem odpověděl následovně:

„... jsem trochu zmaten. Věřím v jednoho Boha, Otce, Syna a Ducha svatého. Tři osoby v jednom Bohu. ... S tímto názvem nemám problém. Trojjediný Bůh je možná nezvyklý překlad anglického Triune God. Teď nevím, zda se otřásáš jen nad názvem, nebo nad koncepcí tří osob v jednom Bohu. ...“ [zkráceno]

Další odpověď mě překvapila ještě více:

„... vztah Otce a Syna a Ducha je to nejsložitější, co vůbec existuje... z toho důvodu si nemá člověk tento vztah mapovat, kvantifikovat a dělat nějaké lidské algoritmy. Máme zůstat před tímto vztahem v úctě a zůstat na tom, co říká Písmo... jak může existovat Bůh Otec a Bůh Syn a zároveň jeden Bůh (copak mají materiální ohraničená těla)? ... Neměli bychom tvořit zcela nebiblické termíny vycházející z našeho mapování... a těmito termíny nálepkovat Boha. ... Já a můj táta nejsme dvojjediný člověk. Prostě lidství je jedna jediná kvalita, tak i Božství a tak i Bůh – je pouze JEDEN. ... Nejsou dva, tři, čtyři. ... Termín trojjediný Bůh je nebiblický a pro mne příšerný. Když pseudokřesťané zabíjeli židy... volali před smrtí biblicky „náš Bůh je jen jediný“. A měli pravdu, náš Bůh je JEN jediný, není trojjediný, neskládá se ze tří Bohů. ... Znáám spoustu míst Bible, ze kterých se dá odvodit to či ono, i trojice, odvodil bych Ti i čtyř-jediného Boha... termín evokuje: hinduistického Brahma, Višnu, Šivu, trojjediného boha Indů (pozn. pst: hinduisté tyto tři

bohy považují za zcela oddělené). ... A duch? Toho bych nechal duchem. Duch je duch, proč ho pasovat mezi Bohy do trojice? ... Duch vyšetřuje věci Boží, proč z něj nutně dělat další Boží osobu? Je někdo zcela jiný, můžeme ho zarmoutit, ale také vylít, a jen rouhání vůči němu nebude odpuštěno – to má svůj hluboký smysl, který ducha jasně odděluje od „Bohů v trojici“. ... Divím se, že Ty, takový biblista, už jsi to dávno neodhalil a neprokoukl... obé je otřesné, nálepka „trojbůh“ (pozn. pst: používáme termín trojjediný Bůh, nikoli trojbůh) je nepřijatelná a obsah této nálepky rovněž: je to degradace Boha jediného na Boha složeného ze tří Bohů (pozn. pst: nikdy jsme netvrdili a netvrdíme, že se Bůh skládá ze tří Bohů)... – zcela nepřijatelné, zavádějící, troufalé.“ [zkráceno]

2. Kardinál Vlk

Kardinál Vlk na DVTV (Drtinová, Veselovský TV) řekl 12. prosince 2015: „Křesťané a muslimové mají stejného Boha, teroristé víru zneužívají pro své cíle.“ Jak něco takového může říci? Cožpak katolíci nevěří v Otce, Syna a Ducha svatého? Každý muslim jen povrchně znalý koránu musí takový výrok odmítnout. Korán jasně prohlašuje:

Vlastníci Písma! Nepřehánějte v náboženství svém a mluvíte o Bohu jediné pravdu! Vskutku Mesiáš Ježíš, syn Mariin, je pouze poslem Božím a slovem Jeho, které vložil do Marie, a duchem z Něho vycházejícím. A věřte v Boha a posly Jeho a neříkejte: „Troji-

ce!“ Přestaňte, a bude to tak pro vás lepší. Bůh vskutku je jediným Bohem, On povznesen je nad to, aby měl dítě, vždyť náleží Mu vše, co na nebesích je i na zemi; a Bůh dostatečným je ochráncem. (Sura 4,171)

A jsou věru nevěřící ti, kdo prohlašují: „Bůh je třetí z trojice“ – zatímco není božstva kromě Boha jediného. A nepřestanou-li s tím, co říkají, věru se dotkne těch, kdož z nich jsou nevěřící, trest bolestný! (Sura 5,73)

Jak vidíte, důležitost učení o Trojici je aktuální právě dnes.

Bůh je jen jeden: Otec, Syn a Duch svatý

Výrazy „Boží trojjedinnost“, „Boží Trojice“ atd. se v Písmu nevyskytují. Ano, jsou to teologické termíny, ale bez nich se neobejdeme, jako se neobejdeme beze slov, chceme-li vyjádřit nějakou myšlenku. Otázkou zůstává, zda teologický pojem odpovídá Písmu, nebo zda je logicky odvozen, aby mohlo být dokázáno něco, co v Písmu není.

Bůh je pouze jeden, který existuje ve třech odlišných Osobách, které v jakémkoli konání vždy součinně a dokonale spolupracují, doplňují se, v jednom harmonickém díle, které je vždy nezvratně dokonáno podle Jeho svatého úradku. Pojďme do Písma a dokažme, že Otec, Syn a Duch jsou jeden Bůh:

Bůh je jen jeden:

- ◆ *Toto praví Hospodin, král Izraele, jeho vykupitel, Hospodin zástupů: „Já jsem první i poslední, kromě mne žádného Boha není...“ (Izajáš 44,6)*

Otec je Bůh:

- ◆ *Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista. (Gal 1,3)*

Syn je Bůh:

- ◆ *... ale o Synu říká: „Tvůj trůn, ó Bože, je na věky věků; žezlo spravedlnosti je žezlem tvého království.“ (Žd 1,8a)*

Duch svatý je Bůh:

- ◆ *Ale Petr mu řekl: „Ananiáši, proč satan ovládl tvé srdce, že jsi lhal Duchu svatému a dal stranou část peněz za to pole? ... Jak ses mohl odhodlat k tomuto činu? Nelhal jsi lidem, ale Bohu!“ (Sk 5,3–4)*

Vidíme, že teologický, člověkem vymezený termín — Boží trojjedinnost, je zde postaven na výslovných, explicitních, biblických textech. Je jen jeden Bůh, tři odlišné Boží Osoby, které jsou stejné podstaty, ale různé v činnostech:

- ◆ *Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého. (Mt 28,19)*

Křtíte je tedy ve jméno jednoho, trojjedného Boha. „Trojjediný Bůh“ je teologický výraz, není však logicky odvozen za tím účelem, aby podporoval určité, denominační učení jako např. teologické termíny „tisícileté království, mravní zákon, občanský zákon, obřadní zákon, smlouva milosti“ atd. Komu se rozumově přičítí tři Osoby v jednom Bohu, pomozme si netradičním myšlenkovým přístupem:

Nesčítejme Boží osoby $1 + 1 + 1 = 3$, ale násobme je $1 \times 1 \times 1 = 1$. Součinem šířky, délky a výšky dostaneme jeden jediný objem, tzn. plnost a hloubku. Zdá se, že nás apoštol Pavel nabádá, abychom se nechali pojmout Božím objemem, plností Boží lás-

ky, která je vyjádřena tím, co je Boží šířka, délka i výška a ještě jinak, Boží hloubka, Boží plnost, veškerá Boží nekonečnost:

◆ ... a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vsí plností Boží [= trojjediností]. (Ef 3,17–19)

Boží trojjediná součinnost, součin všech tří Božích Osob, je naprosto nutná v každém ohledu. Čtyři nejdůležitější součinnosti trojjediného Boha můžeme vidět: (1) ve stvoření, (2) ve spasení, (3) v posvěcení a (4) v oslavení.

Úlohy jednotlivých Božích Osob

Trojjediný Bůh – Otec, Syn a Duch svatý je Duch, nikoli fyzická osoba:

◆ *Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.* (J 4,24)

Ani jedna Boží vlastnost, atribut, nemá počátek ani konec. Bůh je nevymezenitelný, tedy nedefinovatelný. Není na nikom ani na ničem závislý. Kdyby byl, nemohl by být jediný Bůh. Má svébytný život sám v sobě, proto je nutná Bytost, což znamená, že není možné, aby nebyl. Bůh přebývá mimo viditelný i neviditelný svět, který stvořil; a přesto, že jej prostupuje, není jeho součástí. Bůh nemusel tvořit, aby miloval. Jeho láska není závislá na stvoření, které miluje. Bůh je láska sám v sobě, protože JE tři Osoby.

První Osoba – Otec:

Boží láska se zejména projevuje v Jeho láskyplném, věčném Otcovství. Z Otce

vychází, vyzáruje Jeho Syn, kterého věčně „plodí“ a miluje kaskádou lásky, bez počátku (Žd 1,5). Z Otce také prýští a vychází Boží Duch pravdy (J 15,26). Otec je neviditelný zdroj a iniciátor lásky, jinými slovy je zdroj a iniciátor všech svých tvořivých záměrů. Důvod, proč tvoří, je Jeho věčná láska v Trojici. Tvoří nikoli, aby mohl milovat, ale proto, že již věčně miluje Syna i Ducha. Tvoří, aby svou věčnou lásku rozprostřel na své stvoření. Otec součinně a neoddělitelně, tvořivě působí v souladu se Synem a Duchem.

Druhá Osoba – Syn:

Pravou přirozeností Syna je, že je věčný, nestvořený Syn svého Otce; že z Otceva bytí Jeho bytí vyzáruje, vyvěrá a vychází. Kdo vidí Syna, vidí Otce. Syn od věků druhotně miluje Otce, protože Otec od věků prvotně miluje Syna. Syn, protože je milován Otcem, koná Otcovu vůli, tvoří, staví neviditelný i viditelný svět v souladu s Otcovými záměry a plány. Ve vtělení Syn vstoupil do svého stvoření, je viditelný i hmatatelný. Syn, z lásky, součinně a neoddělitelně, tvořivě působí v souladu s Otcem a Duchem svatým.

Třetí Osoba – Duch svatý:

Přirozeností Ducha svatého je, že vychází jak z Otce, tak ze Syna (J 15,26). V Duchu svatém je Boží láska zažívána:

(1) v samotné Boží Trojici

(2) mezi Bohem a stvořením

(3) v nově stvořeném Božím lidu z Ducha.

Když byl Ježíš pokřtěn, sestoupil na Něho Duch svatý jako holubice, a právě v Duchu Otec projevil svou Otcovskou lásku k Synu: „Toto je můj milovaný Syn,

jehož jsem si vyvolil.“ Duch podněcuje potěšení Otce v Synu a potěšení Syna v Otcí. Duch svatý završuje účel Otcova záměru a Synova tvořivého díla v duchovním potěšujícím prožitku. Skrze Ducha je láskyplný Otcův tvořivý plán a Synovo uskutečnění tohoto záměru radostně prožíváno. Duch svatý z lásky, součinně a neoddělitelně, tvořivě působí s Otcem a Synem.

Řetězec božích funkcí:

- (1) Otec plánuje
- (2) Syn uskutečňuje
- (3) V Duchu svatém je zažit Otcův zá-
měr a Synovo dílo.

Když slyšíme Jméno — Bůh, vždy mějme na mysli všechny tři neoddělitelné Osoby, jejich láskyplný, součinný, harmonický, odvěký úradek. Jedno-osobní bůh nemůže tvořit z lásky. K lásce je zapotřebí více osob. I kdyby si takový jedno-osobní bůh stvořil lidstvo, aby ho mohl milovat, byl by omezený, protože by jeho láska byla podmíněna existencí lidstva. Láska Boha ale nemůže být závislá na stvoření. Láska je Jeho podstata, protože Bůh je trojjediný. Dále, je-
nom trojjediný Bůh se může radit:

- ◆ *Hospodine, ty jsi můj Bůh [= jeden! Tebe [= jediného] budu vyvyšovat, vzdávat chválu tvému jménu, neboť činíš podivuhodné věci, tvé odvěké úradky jsou věrná pravda. (Iz 25,1)*

Obdobně lidská činnost je trojjediná. Například architektův neviditelný plán je postavit konkrétní dům; tato fáze odpovídá Otcí. Stavitel, zedníci a řemeslníci jej viditelně postaví; tato fáze odpovídá Synu. Konečně to se to bydlí, to se to neviditelně, radostně, v duchu zažívá účelné dí-

lo architekta a stavitele; tato fáze odpovídá Duchu svatému. Jejich dílo je velmi dobré, protože slouží konečné, praktické duchovní, vnitřní radosti, která není opět hmatatelná. Jakákoli činnost je takto trojjediná. Skladatelova mysl složí neviditelnou symfonickou báseň. Dirigent s orchestrem ji fyzicky oživí, rozezvučí. Nakonec posluchači vnitřně, neviditelně zažívají záměr skladatele a provedení orchestru. Boží stvoření je trojjediné!

I. Součinnost trojjediného Boha ve stvoření

Podívejme se jen na první dva verše celého Písma:

- ◆ *Na počátku [= čas] stvořil Bůh nebe [= prostor] a zemi [= hmotu]. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůň byla tma. (Gn 1,1-2a)*

Tak vznikl trojjediný časoprostor! Prostor, hmota a čas existují buď společně, nebo vůbec. Bůh vše stvořil skrze Syna:

- ◆ *... v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky [= historii]. (Židům 1,2)*

Konec druhého verše Bible představuje třetí, neoddělitelnou součinnou Osobu trojjediného Boha, totiž Ducha svatého:

- ◆ *Ale nad vodami vznášel se **duch Boží**. (Genesis 1,1-2b)*

Co to znamená? Nic méně než to, že stvoření časoprostoru, tzn. počátku (času), země (hmoty), nebe (prostoru) a posléze světla v první den bylo dobré (Gn 1,4). A tak se jediný Bůh, Otec a Syn, v součinnosti své neoddělitelně třetí Osoby, Ducha svatého, potěšil, radostně a láskypl-

ně prožíval Otcem naplánovaný záměr a stvořitelské dílo Syna. Tak to pokračuje až do šestého stvořitelského dne. Celý účel stvoření kulminuje sedmý den, kdy Bůh přestal konat své dílo, které z lásky stvořil pro sebe, spočinul v něm, a skrze svého Ducha je celé s potěšením zažil:

◆ *Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré. (Gn 1,31a)*

II. Součinnost trojjediného Boha ve spasení

Biblický pohled na spasení se neobejde bez trojjediného Boha

Každá Osoba trojjediného Boha – Otec, Syn a Duch svatý – má svůj osobitý úkol v „nadčasových fázích“ Božího konání. Každý Otcův záměr je nezvratně vykonán Synem, a Synova práce má nezvratný, účinný následek, tj. radostné spočinutí v Otcově plánu a Synově dílu, skrze Ducha svatého.

V případě spasení má tato harmonická součinnost tři stupně: (1) Otec vyvolil, (2) Syn vykoupil a (3) Duch svatý neodolatelně znovuzrodil se 100% účinností všechny, které Otec dal Synovi. Zde je důkaz:

◆ *... a byli předem vyhlédnuti od Boha Otce [= vyvoleni] a posvěceni Duchem [= znovuzrozeni], aby se poslušně odevzdali Ježíši Kristu; a byli očištěni pokropením jeho krví [= vykoupení] (1. Petrův 1,2).*

Otec svůj lid vyhlédl a vyvolil. Duch svatý jej posvětil, znovuzrodil, oddělil za tím účelem, aby jen tento lid viděl, aby věčně, v radosti zažíval Krista, aby věřil v Jeho krvavou oběť, která jej vykoupila ze tmy satanova otroctví do podivuhodné-

ho světla svobody v Kristu. To je v kostce to, čemu říkáme neodolatelná milost, účinné povolání Duchem; to je Boží jednostranné, monergické stvoření nového člověka, nového lidu, tzn. církve. Každá Boží Osoba vždy vykoná svůj úkol v dokonalé součinnosti se zbývajícími dvěma. Co se Bohu líbí, to neodvolatelně činí. Bez Boží trojjediné součinnosti nemůže být spasení.

(1) Bůh svoje miluje, proto je Otec vyvolil.

(2) Bůh svým sděluje, proto jim zvěstoval Krista skrze Ducha svatého.

(3) Bůh svoje uzdravuje, proto jim seslal Vykupitele, svého Syna, Ježíše Krista.

Jak by mohl Bůh milovat, jak by mohl promlouvat, a jak by mohl uzdravovat, kdyby byl jedno-osobní? Jen vztažný, trojjediný Bůh mohl stvořit stvoření k obrazu svému, takové, které prahne po vztazích. Proto není dobré, aby byl člověk sám.

Nebiblické pohledy na spasení

1. „Svobodná“ vůle hříšného člověka narušuje celistvost trojjediného Boha

Proč je naprosto dokonalá, trojjediná součinnost Boha, Otce, Syna a Ducha svatého ve spasení tak důležitá? Protože nám, mimo jiné, odhaluje chybnou teologii spasení těch křesťanů, kteří věří, že je možné spasení odmítnout nebo přijmout „svobodným“ rozhodnutím své přirozené, padlé, hříšné, duchovně mrtvé vůle. Kdyby tomu tak bylo, rozbili by dokonalou, harmonickou součinnost všech tří Osob. Zastánci „svobodné“ vůle mají po ruce v podstatě dva nesoudržné scénáře:

První scénář:

1. Otec miluje všechny, bez výjimky, stejnou spásnou láskou, proto „vyvolil“ všechny (vyvolení všech je ale protimluv).

2. Syn, podle Otcovy vůle, zemřel za všechny lidi, co kdy žili. To znamená, že „vykoupil“ i ty, kdo již byli v pekle.

3. Duch svatý ale nezvládl svůj úkol. Nepřesvědčil všechny Otcem vyvolené a Synem vykoupené, tzn. všechny bez výjimky. Mnozí se Duchu svatému vzepřeli svou „svobodnou“ vůlí.

Takový scénář vráží klín do Boží dokonalé trojjediné součinnosti.

Druhý scénář:

1. Otec „vyvolil“ jen ty, o kterých předzvěděl, že uvěří skrze svoji „svobodnou“ vůli (tzn. Otec nevyvolil nikoho, protože vyvolení pocházelo z lidské vůle, nikoli Boží).

2. Syn nedbal na Otcovo tzv. „vyvolení a předzvědění“, a rozhodl se zemřít za všechny lidi, kteří kdy žili, nikoli jen za ty, které mu dal Otec; a tak „vykoupil“ i ty, kteří již byli v pekle.

3. Duch svatý nedbal na Synovo všeobecné vykoupení, ale přesvědčil jen ty, které Otec „vyvolil“ nikoli podle své vůle, ale podle rozhodnutí „svobodné“ vůle hříšného, padlého člověka.

Teologie „svobodné“, padlé, hříšné vůle rozkládá dokonalou, harmonickou součinnost trojjediného Boha. Humanisticky věří, že hříšný člověk, může chápat věci Božího Ducha a naložit s Kristovým křížem podle své svévole. To odporuje Písmu:

◆ *Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem. (1K 2,14)*

◆ *Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkrším v poslední den. (J 6,44)*

Trojediná součinnost Boha ve spasení je nádherně zjevená v následujícím Pavlově výroku:

◆ *Prosím [= Pavel], aby vám Bůh [= trojjediný Bůh] našeho Pána Ježíše Krista [= druhé Osoby trojjediného Boha], Otec slávy [= první Osoba trojjediného Boha], dal ducha moudrosti a zjevení [= třetí Osobu trojjediného Boha, Ducha svatého], abyste ho [= trojjediného Boha] poznali [= milovali] a osvěceným vnitřním zrakem [= vírou] viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém [= vyvoleném] lidu. (Ef 1,17–18)*

2. Judaismus narušuje celistvost trojjediného Boha

Judaismus věří, že Bůh, Jahve, je jen jeden, nevidí Jej ve třech odlišných Osobách. Židé nechápou biblickou koncepci – vyvolení Otcem, vykoupení Synem a znovuzrození Duchem. Nevidí, že Starý zákon představuje obrazy a stíny Krista; nevidí, že Nový zákon je už duchovní skutečnost, Syn, druhá Osoba trojjediného Boha, totiž Kristus:

◆ *To všechno [= starý, judaistický zákon] je jen stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus. (Ko 2,17)*

◆ *Avšak jejich myšlení [= myšlení Židů] na tom ustrnulo. Až do dnešního dne zůstává onen závoj při čtení Staré smlouvy a zůstává skryto, že je zrušen v Kristu [= v Synu]. A tak až podnes, když se čte Mojžíš, leží na jejich srdci závoj. Avšak „když se obrátí k Pánu [=*

Bohu, je závoj odstraněn“. Duch je tím Pánem [= Duch je Bůh], kde je Duch Páně, tam je svoboda [= vysvobození Kristem ze satanova vězení]. (2K 3,14–17)

Tragédie židů, ale i mnohých zdánlivých „křesťanů“ spočívá v tom, že formálně složili a skládají svoji naději v jedno-osobního boha, který není trojjediným Bohem Bible.

3. Jehovovi svědci narušují celistvost trojjediného Boha

a. Bůh je jedna osoba, Jehova, a ve vesmíru byl kdysi sám.

b. Jehova stvořil Ježíše, který přebýval v nebesích jako archanděl Michael. Na zemi byl člověkem, a když byl Bohem vzkříšen z mrtvých, vrátil se do nebe jako Duch.

c. Duch svatý je neosobní Boží energie (síla).

4. Mezinárodní letniční společenství narušuje celistvost trojjediného Boha

To je česká odnož „United Pentecostal Church International“ UPCI, považuje trojjedinost Boha za vážnou odchylku od údajného, důrazného, biblického zjevení jednoho Boha.

5. Christadelfiáni narušují celistvost trojjediného Boha

Česká odnož „christadelfiánů“ jsou Bratři v Kristu, kteří chápou Boha jako osobu, ale odmítají učení o Trojici. Podle jejich názoru není Ježíš věčný, nýbrž jeho existence začala až s vtělením. Zemřel spíše jako „reprezentant“ lidského pokolení než jako „zástupce“ za jeho hříchy.

6. Branhamovci narušují celistvost trojjediného Boha

Kristus je inkarnovaným, vtěleným Slovem Božím, jež je samo Bohem. Zno-

vuzrozením se křesťan stává inkarnací Slova. Branham nejenže staví člověka na úroveň Krista, čímž mu připisuje Boží atributy, ale zároveň staví Krista na úroveň člověka. Branham učení o Trojici striktně odmítal. Otec, Syn a Duch svatý jsou pouze tituly jedné osoby Boha. Kdo byl pokřtěn ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého, toho Branham nazýval triteistou.

7. Mormoni narušují celistvost trojjediného Boha

Mormoni jsou tou nejbizarnější, polyteistickou „křesťanskou“, sektou. Otec byl kdysi smrtelným člověkem, z něhož se stal bůh. Ježíš Kristus nebyl vždy bůh, ale je jedním z bohů, mimo jiné i bratr satana. Duch svatý byl bohem vždy. V základech mormonismu se dočteme, že bůh, Ježíš Kristus a Duch svatý jsou nejenom tři odlišné osoby, ale také tři odlišní, oddělení bozi. Každý věrný mormon se jednou stane také bohem, bude mít svoji planetu se svými duchovními dětmi, které zplodí se svými mnohými manželkami.

8. Islám narušuje celistvost trojjediného Boha

Ten si bezvýhradně zakládá na absolutní jedno-osobnosti Alláha. Ani ptáček nesmí být zobrazen, aby nemohl být zbožňován. Alláh je příliš vzdálen, příliš vysoko. Nemůže být vtělen do člověka, nemůže být potrestán za hřích člověka. To by byla jeho největší potupa. Spasení potom záleží jen na člověku, který na svět přichází čistý jako nepopsaný list papíru. Kdo je zlý, skončí v pekle, kdo je dobrý, v nebi.

9. Pohané narušují celistvost trojjediného Boha

(1) Člověk ví, že Bůh existuje, že je neviditelným zdrojem všeho. Tuto vrozenou znalost a poznání skrze svědomí zkorumpoval v panteismus a naturalismus. To je korupce Otce.

(2) Člověk vždy tušil, že se Bůh projevuje ve viditelné formě. Tuto znalost svého svědomí zkorumpoval v modlářství. Vyrábí svými rukama modly z kamení, dřeva, zlata, stříbra, dnes už i z plastů. Staví jim chrámy a svatyně, přináší jim oběti a klaní se jim. To je korupce Syna.

(3) Člověk chtěl vždy udržovat s Bohem osobní, duchovní, vztah. Tuto vnitřní touhu svědomí zkorumpoval, oddává se metafyzickému blouznění, mysticismu, spiritismu, exorcismu, démonismu atd. To je korupce Duchu svatého.

III. Součinnost trojjediného Boha v posvěcení

Neznamená nic jiného, než růst ve znalosti Otce, Syna a Duchu svatého, poznání jejich úloh; a podle toho Boha a bližního milovat.

IV. Součinnost trojjediného Boha v oslavení

Nejvyšší Boží sláva, kterou Bůh nikomu nedá, je spasení Jeho vyvolených. Spasení je Jeho věc:

- ◆ *Já, já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu. (Iz 43,25)*

- ◆ *Kvůli sobě, kvůli sobě samému to dělám. Což smí být mé jméno znesvěceno? Svou slávu nikomu nedám. (Iz 48,11)*

Boží Osoby se ve své absolutní, v tomto případě spásné součinnosti navzájem oslavují. Syn, Ježíš Kristus, v okamžiku Boží nejvyšší slávy zvolal na kříži:

- ◆ *... Otče, přišla má hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe... (J 17,1b)*

A Duch svatý oslavil Synovo vykoupení a Otcovo vyvolení nadevše tím, že Syna, Ježíše Krista, vzkřísil z mrtvých:

- ◆ *Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše [= Duch svatý], obživí i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá (Ř 8,11).*

Naše vzkříšení Duchem svatým, který vzkřísil Krista, maximálně oslaví celý objem, trojjediného Boha.

Závěr

Věřím, že po tom všem, co jsme si právě řekli, by nás hluboce znepokojilo, kdyby se nás někdo snažil přesvědčit, že náš Bůh, Otec, který nás z odvěké lásky vyvolil; Syn, který nás na kříži vytrhl ze satanova vězení; a Duch svatý, který nás duchovně znovuzrodil, je pouze jedno-osobní bůh. Přeji všem, aby vám Duch svatý ukazoval na Syna, Syn na Otce, abychom Duchem zůstávali v plném, láskyplném objemu našeho trojjediného Boha.

Amen

- ◆ *Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého... (Mt 28,19)*
- ◆ *Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Duchu svatého se všemi vámi. (2K 13,13)*

OHLÉDNUTÍ

redakce

Koncem každého roku se ohlížíme zpět a hledáme způsoby, jak naši službu zlepšit. Jako vždy vycházíme především z reakcí čtenářů, obzvláště těch, kteří Zápas o duši odhlašují. Největší úbytek, který zaznamenáváme, jsou čtenáři, kteří nás již předešli do slávy. Jindy se z řad dlouholetých a věrných čtenářů ozvou starší lidé, kteří kvůli fyzickým omezením již nemohou číst a nemají tedy o další zaslání zájem. Průběžný úbytek čtenářů máme na základě nedoručitelných zásilek. Všechna tato oznámení bereme na vědomí. Občas přijde poněkud silnější reakce, s níž se musíme nějak vyrovnat. Pro ilustraci uvádím několik reakcí, které se týkaly ZODu 127:

Poslední číslo ZODu je opravdu podivuhodná, zvláštní směs obsahu. De facto funguje jako silný reagovač na politická světská témata v ČR nebo v USA (podle autorů, pokud jsou z USA). V posledním ZODu jsem nenašel žádné jasné evangelium Krista Ježíše, Pán Ježíš ukřižovaný a zmrtvýchvstalý se ze ZODu silně vytratil. Jediný silný a jasný článek o jádru evangelia je dle 1 Kor 15. Jediný jasný radostný článek o Pánu Ježíši ukřižovaném a zmrtvýchvstalém tam není.

Reakce z opačného konce:

... poslední číslo ZOD Křesťan v multikulturní společnosti se vám opravdu povedlo. Je vyváženou a fundovanou pomocí pro orientaci (kdo o ni stojí). Děkuji. Hezky bratrsky ...

... již nějakou dobu čerpám kázání, vyučování, povzbuzení z vašich stránek. Vaše služba je pro mne velkým požehnáním. Děkuji.

Věřte, že každé číslo naše redakční rada odpovědně zvažuje, přesto se nemůžeme zavděčit všem, ať děláme, co děláme.

Zimní konference

Do kategorie kritických hlasů patřilo i letošní konferenční téma Božího díla v trojjedinosti. Otázka Božího trojjediného působení není všem jasná, jak by se na první pohled mohlo zdát:

Nechci otevírat žádnou polemiku, jen vyjádřit podivení nad záhadou lidské duše a myslí, jak tak velký biblista a člověk úzkostlivě dbající na biblické sdělení a čisté termíny, jako je Pavel Steiger, může vynávat tak příšerný a zcela nebiblický titul pro jediného Boha: „Trojjediný Bůh“ – úplně se otrásám hrůzou, jenom když to vyslovím. Že by svoji pravou podstatu a to nejvýstižnější pojmenování Bůh úmyslně svému lidu tajil po tisíce let, až byl konečně pár stovek let po Kristu odhalen? Můj táta byl člověk, já jsem člověk, a přesto nejsme dvojediný člověk. ... Prostě lidství je jedna jediná kvalita, tak i božství, a tak i Bůh – je pouze JEDEN – to je svědectví Písma...

Kdo má pravdu – ten, kdo říká, že vyvyšováním Trojice se pouštíme na tenký led nebibličnosti, nebo ten, kdo říká, že

náš Bůh je dokonalý a úžasný a nejskvější právě proto, že je trojjediný?

Osobně si myslím, že podobná slova mají svůj původ v silném proizraelském zaměření – Židé nemají Trojici (a odmítají ji), ale křesťané si myslí, že to je v pořádku a že jejich Bůh je stejný, jako je Bůh křesťanů. Ale to je velký omyl – Písmo jasně říká, že kdo nemá Syna, nemá ani Otce (1J 2,23). Dům Židů zůstal prázdný (což nevylučuje jejich spasení, ale jenom skrze Syna, tedy Trojici). Od takových prohlášení je jenom krůček k tomu, abychom tvrdili, že Bůh křesťanů a bůh muslimů je stejný Bůh. Není! A stejně tak bůh Židů a Bůh křesťanů také není stejný. Židé si vymysleli své vlastní náboženství a uctívají boha svých představ – dokonalé zjevení Boha, který povolal Abrahama, Izáka a Jákoba, je v Ježíši Kristu. Pokud vás téma Boží trojjedinosti opravdu zajímá, můžete si objednat konferenční knihu *Potěšení v Trojici* a zhlédnout celou konferenci na www.reformace.cz.

Po loňské konferenci jsme řešili problém místa konání konference (Biskupské gymnázium se jako místo pro pořádání naší konference nezdálo vhodné některým účastníkům, také my v redakci jsme měli jisté pochybnosti). Protože nechceme být nikomu kamenem úrazu, pronajali jsme úplně nové místo v Bohunicích. Bylo skvělé, nejen podle nás, ale i podle komentářů účastníků. Mělo sice jednu vadu na kráse – pronájem byl podstatně dražší, zato prostory jsou to krásné, nové a příjemné, nechyběla nám ani místnost pro děti (a to nemluvím o dlouhých a širokých

chodbách, kde jsme mohli pořádat soutěže), v blízkosti se nacházelo parkoviště a v neposlední řadě jsme se kvalitně a za rozumnou cenu stravovali ve studentské menze vzdálené jen několik kroků. Konference se účastnilo včetně dětí 246 registrovaných hostů, z Čech, Moravy i Slovenska. Kromě velké dávky výkladu Božích slova a vyučování, které nám přineslo veliké povzbuzení a potěšení z našeho trojjediného Boha, dostal každý účastník knihu a drobné občerstvení. Radost, kterou mnozí z vás projevíli, slova vděčnosti a povzbuzení nás s Boží pomocí vedou do další práce nejen na přípravě příští konference, kde se s vámi zase rádi setkáme.

Služba HCJB na Slovensku

Jak možná víte, od samého počátku naší služby máme věrného spolupracovníka, který vede paralelní misijní službu na Slovensku. Nejenže na Slovensku máme řadu čtenářů, ale především Radio Logos nám dělá radost i starost. Zde je ohlednutí za rokem 2015:

Milí Steigerovci,

srdečně Vás pozdravujem na prahu nového roka a prajem Božie vedenie a Jeho múdrosť na všetkých Vašich cestách a v práci na Jeho diele. S potešením evidujem vznik nového kresťanského spoločenstva v Prahe pod vedením br. Kernala. Vnímam to ako Božiu odmenu za Vašu vytrvalú a dlhoročnú prácu na Jeho diele, ako odmenu za Vašu misijnú prácu nielen v Čechách, ale aj v zahraničí. Je to krásne vidieť takúto odmenu už tu na zemi. Nie každému rozhlasovému

a misijnému pracovníkovi sa dostane takejto milosti ... Nech Vás Boh žehná aj naďalej.

V prílohe posielam zoznam príspevkov na ZOD na Slovensku na rok 2015. V prílohe je tiež výročná správa HCJB SK s hospodárením za r. 2015. Jej finálny tvar bude úplný až po podaní daňového priznania. Pre podrobnú informáciu prikladám aj pracovný výpis z bankového účtu za rok 2015, ktorý sa blíži ku dnu. Koncom roka účet bude pravdepodobne v deficite. Pre existenciu občianskeho združenia budem musieť účet dotovať nejakou sumou, pretože účet nemôže byť záporný.

Otázku zrušenia občianskeho združenia pravdepodobne necháme na rok 2017, ale bol by som rád, keby ste vyjadrili k tomu Váš názor – môžeme to aj urýchliť. Tiež sa zamýšľam nad tým, prečo je tolko málo príspevkov, keď vysielanie počúva tak veľa poslucháčov... Boží zámer s nami nie je vždy podľa našich predstáv a túžob...

Stejně se díváme i my. Zdá se, že mnozí věřící jsou vlažní, nechceme říci, že i lhostejní, ale z toho se odvíjí vše ostatní. Na straně druhé jsou jednotliví obětavci, kteří se nevzdávají a slouží do roztrhání těla. Těm z hloubi srdce děkujeme. Není divu, že člověka, který ze sebe vydává všechno, pak napadne, zda to všechno má smysl? Kdyby kolem nás byli další služebníci, učitelé a kazatelé, kteří by mobilizovali své ovečky, aby nesli evangelium do světa, který trpí duchovní anorexií, mohli bychom si říci, ano, nastala doba střídání stráží, je čas uvolnit místo dalším, ale

v současné době vidíme spíše opačné trendy. Církev se otáčí za světem jako krouhvička za větrem a kázání evangelia tak, jak jej představuje Bible, najdeme v naší zemi, co by se za nehet vešlo.

Zápas o duši, portál Reformace.cz, internetový měsíčník Reformace

Zápas o duši je časopis nevýdělečný a jeho vydávání udržuje především Boží milost a též štědrost vás, kteří přispíváte, ať už jako odběratelé časopisu nebo měsíčníku Reformace, za což vám velice děkujeme. Dělená láska se rozmnožuje, sdílená radost povzbuzuje, vzájemná jednota posiluje. Kromě pravidelného vydávání časopisu a konferenční knihy se nám loni podařilo spolu s Poutníkovou četbou vydat ještě užitečnou brožuru „Jsme fundamentalisté“, která nás varuje před postupným odklonem církvi od učení Bible. Pro zajímavost uvedu také několik čísel týkajících se naší internetové služby. Měsíčník Reformace (vychází v měsících, ve kterých nevychází ZOD) má nyní 245 odběratelů, jejich počet se za loňský rok zvýšil cca o 50 lidí. Další jej čtou přímo na internetu. Více než rok staré články mají průměrně 500 přístupů. Všechna tato čísla jsou pro nás velkým povzbuzením. Vidíme, že naše práce je užitečná a že zájem o dobré učení se úplně nevytratil a modlíme se, aby se opět začal zvyšovat.

Jak hospodaříme:

Naše hospodaření skončilo v loňském roce podobně jako v několika předchozích letech v červených číslech. Ztrátu jsme v loňském roce ještě pokryli z rezerv, které jsme však tímto již vyčerpali.

Pracujeme na tom, abychom snižovali náklady při zachování všeho, co děláme a snažíme se být dobrými správci toho, co nám Pán svěřil skrze ochotné dárce.

V tomto roce chceme projít databáze a snížit počty rozesílaných výtisků, které jdou do nejrůznějších institucí (knihoven, křesťanských spolků, apod.), odkud většinou nemáme žádnou odezvu a nejsme si ani trochu jistí, zda jsou časopisy využity opravdu efektivně.

Pracujeme také na tom, abychom získávali další čtenáře a právě tohle je místo, kde bychom chtěli požádat o spolupráci také vás, stávající čtenáře. Budeme moc rádi, když Zápas o duši doporučíte svým přátelům, když se s nimi podělíte o to, v čem je pro vás přínosný, když budete sdílet odkaz na webové stránky nebo jakkoliv jinak pomůžete šířit Zápas o duši.

Je nám jasné, že Zápas o duši nebude všude oblíbený, ale věříme, že Bůh má v této zemi připravené čtenáře pro náš časopis. Jeden milý bratr nám napsal:

Říkáte, že jste opět v červených číslech... A divíte se? Vždyť vydáváte časopis, jehož obsah je pro mnohé lidi naprosto nestravitelný. Samá absolutní pravda, jedinečnost Ježíše Krista, hříšnost člověka, neschopnost spasit sebe

sama (anebo alespoň na tom s Pánem Bohem trochu spolupracovat), výzvy k posvěcenému a poslušnému životu podle Písma atd. – to všechno jsou důrazy, které nechce poslouchat drtivá většina křesťanů (a co teprve lidi Kristem zatím neprobuzení?).

Kážu teď na pokračování na 1. Petru a hned s prvním kázáním měli lidé velký problém. „Cože? Bůh že nás povolal a my se na tom jeho povolání nijak nepodílíme? Nepřeháníš to s tou hříšností? Takové ‚mrskačství‘ nemáme rádi...“

Ale těm, které Bůh skutečně povolal k životu, to jistě zní jako rajská hudba. Opravdu není podobného křesťanského časopisu jako ZOD. Velice si proto Vaší práce vážím. Vyplňujete obrovskou mezeru!

Proto mě teď velmi potěšilo, když jsem ZOD našel v evangelickém kostele na Myjavě – na důstojném místě! Jsme vždy povzbuzeni takovými slovy. A jsme vděční za to, že Bůh nás používá ke své slávě. Je to jeho milost a je to nakopec i jeho dílo, když někomu otevře oči, aby rozuměl, stejně jako když někomu otevře srdce, aby podporoval.

Děkujeme.

Příjmy 2014		Výdaje 2014	
Domácí (ČR)	568.000,- Kč	Tisk	128.000,- Kč
Slovensko	46.000,- Kč	Distribuce ČR	116.000,- Kč
		Distribuce SR	28.000,- Kč
Zahraniční (mimo SR)	28.000,- Kč	Redakční práce a účetnictví	369.000,- Kč
		Překlady a korektury	113.000,- Kč
		Další výdaje	71.000,- Kč
Celkem	642.000,- Kč		825.000,- Kč

Poutníková četba

Potěšení v Trojici

Michael Reeves

Proč je Bůh láska? **Protože je Trojice.**

Proč můžeme být spaseni? **Protože Bůh je Trojice.**

Jak jsme schopní žít křesťanský život? **Skrze Trojici.**

V této temperamentní knize nalézáme úvod do křesťanství a křesťanského života, který je od začátku do konce zakořeněn v trojjediném Bohu – Otci, Synu a Duchu. Nejen osobu a dílo Krista, ale také modlitbu, církev a každý aspekt naší víry chápeme skrze Trojici.

„Pokud jste kdy měli pocit, že doktrína trojjednosti je přítěží, břemenem, které je třeba trpělivě nést, tato kniha změní váš pohled. M. Reeves představuje trojjediného Boha jako to nejlepší na křesťanské víře. Na každé stránce k nám promlouvá svěžím způsobem, vytváří překvapivá spojení a připomíná nám, že Bůh evangelia je dobrou zprávou ve třech osobách.“

www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,

tel.: +420 472 741 623, Poutníková četba, Žandov 85, Chlumeč 403 39

www.biblickakonference.cz

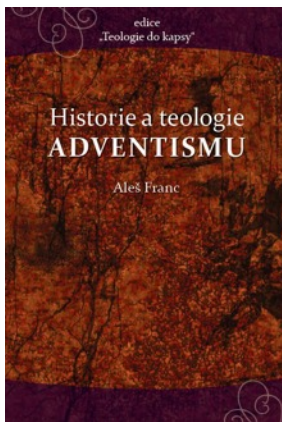

**BIBLICKÁ
KONFERENCE
2016**

**Křesťan
a ROZLIŠOVÁNÍ**
10. – 12. června

Vyjde v dubnu

Historie a teologie adventismu

Aleš Franc

Tato práce se zabývá popisem historického adventismu a Církve adventistů sedmého dne (CASD), a to jak ve světovém významu, tak s přihlédnutím k situaci v České republice. Je zde rovněž zmíněno šíření adventismu z míst jeho historického vzniku, Spojených států amerických, respektive z doby působení americké prorokyně a hlavní postavy raného, a po-
tažmo i současného adventismu, Ellen Gould

Whiteové. Práce klade důraz zejména na profétický, apokalyptický charakter eschatologie CASD, který je do dnešních dnů pro adventisty zcela zásadní.

*www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,
tel.: +420 472 741 623, Poutníkova četba, Žandov 85, Chlumeč 403 39*

www.reformace.cz

zapasodusi@gmail.com

Korespondenční adresa: **Reformace.cz, Hošťálkova 1c
169 00 Praha 6**

Telefon do redakce: (+420) 222 268 917

Dobrovolné příspěvky pošlete přiloženou složenkou nebo převodem z účtu. Jako variabilní symbol použijte číslo uvedené na adresním štítku.

Číslo účtu: 2600196560 / 2010 (Česká republika)

2600196560 / 8330 (Slovensko)

HCJB vysílání v Rádiu 7 (www.radio7.cz)

pondělí 23³⁰–0⁰⁰ (Pořad Psáno jest!)

NEPRODEJNÉ!

ISSN 1804-2880 (Print), ISSN 2336-8330 (Online)